

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

HT Solar, Mercedes, Oyak
Renault, Tofaş, Akwel,
Arçelik fabrikalarından, Gıda
İşçilerinden, Bursa, Çorlu
Fabrikalarından Haberler

Sayfa: 2-4

Ocak 2019 / Sayı: 112

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İŞÇİ EMEKÇİ AYNI YERE PATRONLAR AYRI YERE!

Emekçi halka kara kış patronlara bahar havası

Halkın geçim derdi havuz problemine döndü iyice. Yukarıdan dolduruyorsun aşağıdan akıp gidiyor. Enflasyon parayı pul etti. Maaşlar eriyip gitti. Emekçiye son darbe de gelir vergisinden geldi. Asgari ücretli bile Ağustos ayından itibaren üst vergi dilimine geçiyor. 2.136 lira ücret alan işçi yüzde 20 vergi dilimine geçtiği için Eylül ayında asgari ücret almaya başlayacak. Dev holdingler, yerli ve yabancı tekeller yüzde 22 kurumlar vergisi ödemeye devam! O bile fazla geliyor olacak ki bu ara patronlar arasında (Sabancı ailesi başta olmak üzere) Avrupa'nın vergi cenneti Malta vatandaşlığına geçmek pek moda...

Berat Albayrak yüzde 20 enflasyonla övünüp hedefi tutturdu diyor. Merkez Bankası'nın sene

başındaki enflasyon hedefi yüzde 5 imiş ne gam! 2018 yılında işsizler ordusuna 330 bin kişi eklendi ve Eylül ayı rakamlarıyla resmi işsizlik oranı yüzde 11,4 oldu. Bu rakam her geçen gün artıyor. Hükümetin Yeni Ekonomik Programı'nda resmi işsizlik hedefi 2019'da yüzde 12,1. Yani işsizler ordusuna en az 330 bin kişi daha katacaklar. Bunların hepsi resmi rakamlar. Gerçek işsizlik rakamları ise çok daha fazla. İş bulma ümidini kesmiş işsizler de katıldığında işsizler ordusu 6,4 milyon kişi, işsizlik oranı ise şimdiden yüzde 18,2. Genç işsizliğinde ise her beş gençten biri işsiz durumda.

Berat Albayrak hedefi tutturdu demekle bir yönüyle doğru söylemektedir. Çünkü iktidarın hedefi krizin faturasını hayat pa-

halılığı ve işsizlikle işçi ve emekçilere ödetmekti. Şu ana kadar bunu tam anlamıyla yapıyorlar. Daha fazlasını yapmıyorlarsa yerel seçimler yaklaşmakta olduğu içindir. Nisan ayından itibaren çok daha büyük bir saldırıya başlayacaklar. Saldırı planının ilk adımında, işçilerin son iş güvencesi olan kıdem tazminatının fona devredilmesi ve işten çıkartmalarda patronları caydıran tek unsurun da ortadan kaldırılması var. Kıdem tazminatı fonunu da daha önceki tüm fonlar gibi yağmalayacaklar. Emekçi halktan alıp patronların borçlarını kapatacaklar. Özetle emekçi milyonlara ödetilecek fatura daha da kabarmak.

Emekçi halkın sorunları çığ gibi büyürken, milyonlar açlık sınırında yaşarken, enflasyon beli bükürken, işsizlik geleceği karar-

tırken siyaset alanında da daha sert bir muhalefet beklersiniz değil mi? Üstelik yerel seçimler de yaklaşıyor. Ama nerde? Düzen siyasetinde keleklerin uçtuğu bir bahar havası hâkim. CHP'nin İstanbul adayı, AKP'li başkanlar Kadir Topbaş, Ali Müfit Gürtuna ile başladığı ziyaretlerini sarayda Erdoğan'ın yanında bitirecek. Anayasayı çiğneyerek aday yapılan Binali Yıldırım'ın ilk durağı ise Deniz Baykal oldu. CHP'nin Ankara adayı MHP'li Mansur Yavaş, İyi Parti'den tam destek! İyi Parti'nin Ordu adayı AKP'li eski İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, CHP'den alkış kıyamet! Erdoğan 3. Havalimanı işçileri haklarını aradığında komplo demişti; şimdi CHP'liler İzmir'de grev yapan İZBAN demiryolu işçileri için aynısını söylüyor. Görmüyor mu-

sunuz? Aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde toplanıyor!

Patronların ve onların siyasetinin karşısında işçi sınıfının bağımsız bir kutup oluşturmasının vakti geldi de geçiyor. Bakın patronlar ve partileri sınıf çıkarları icap ettiğinde ne de kolay kol kola giriyor. Biz işçi ve emekçiler her türlü ayrımı bir kenara bırakıp neden omuz omuza veremeyelim? Söz konusu kârları olduğunda hep bir olurlar, ne milleti dert eder ne anayasa tanırlar. Biz neden anayasasının, hakkın, hukukun göz göre göre ayaklar altına alınmasını sineye çekelim? Hangi patronun, müteahhidin, tefecinin, toprak ağasının daha fazla parsa kapacağına oy vermek yerine seçimleri boykot edelim! Ayrı gayrı yok! Konfederasyon ayrımı olmadan, sendikali sendikası, çalışan işsiz, yerli göçmen demeden tüm işçi ve emekçilerin Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşelim!

Toplu iş sözleşmesi hakkını savunalım!

6

Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir!

9

Mehter marşıyla Amerikan seferi

10

Sarı yekekliler

12

Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin alevi

15

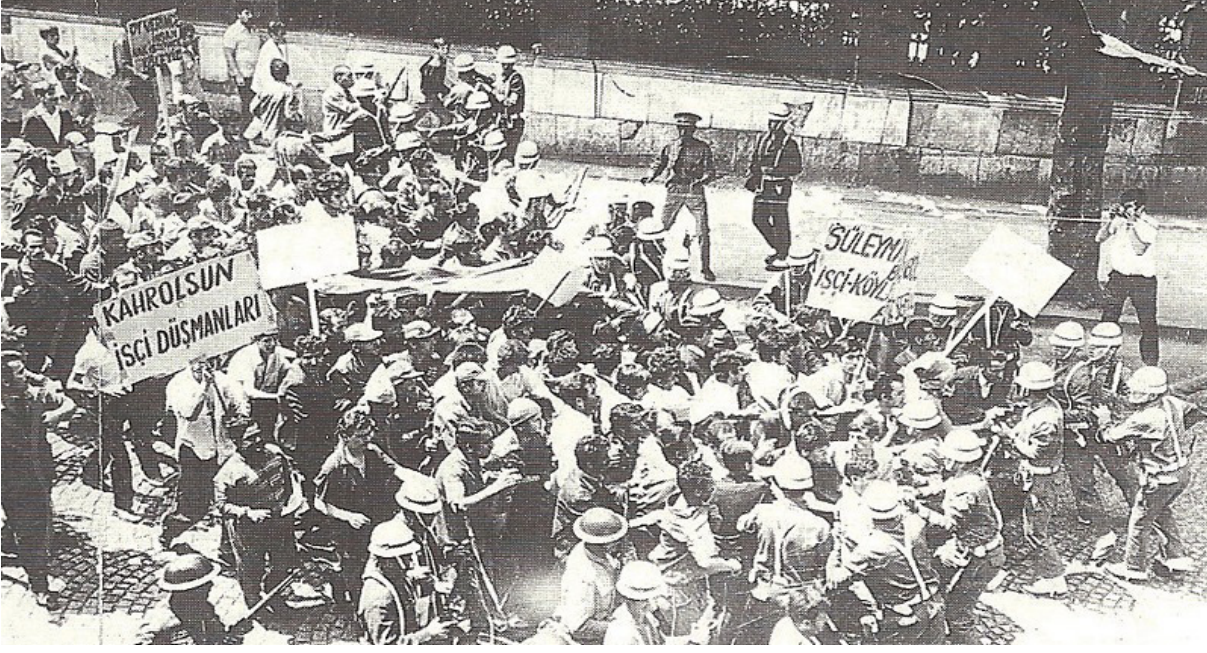

Metal fabrikalarından haberler

Manisa'dan bir metal işçisi

2019 patronların değil işçilerin yılı olmalıdır!

2018 senesi yerini 2019'a bırakıyor. Biz sendikalı işçiler için yeni yıl, sözleşmelerde belirlenen maaş zammının (yani enflasyona göre artışın) zamanıdır. Bizler tıpkı ekonomistler gibi aylardır enflasyon rakamlarını takip ediyoruz. Çünkü senelik enflasyon ne açıklanırsa bizim maaşlarımız da o oranda artırılabilecek.

Biz senelik artışı hesaplarken maaşlarımızı harcamak zorunda olduğumuz şeylerin fiyatları ise bırakın aylık artırmayı artık günlük artmaya başladı. %10 indirim yaptığımızı iddia edip ekonomiyeye katkı sunanlar, akşam olup kepenkleri kapattıklarında fiyatlara zam üstüne zam bindirdiler. Hükümetin üç kuruş paralara kendi adamlarına peşkeş çektiği elektrik, su, doğal gaz kurumları fatura bedellerini katladılar.

Ev sahipleri ise enflasyonun bile üzerinde kira artışları isteyip duruyorlar.

Patronlar kendi istedikleri zaman, sattıkları ürünlere zam yaparken biz işçilerin maaşlarına senelik yapılacak zamlarda bile kurnazlık yapma derdine düşüyorlar. Kendi sendikaları aracılığıyla asgari ücret zammı söz konusu olduğunda ülkeyi tehdit etmeyi bile göze alıyorlar.

Şimdi hepimiz kara kara düşünüyörüz, bu sene yapılacak zam bütün sene bizlere yeter mi diye. Hesap açık, tabi ki yetmeyecek! Seçimlere kadar durdurmaya çalıştıkları ekonomik kriz yerel seçimden sonra felaket olarak karşımıza çıkacak. Peki o zaman biz ne yapacağız?

İlk olarak hepimiz bütün fabrikalarda aylık enflasyon oranının

da maaşlarımıza zam istemeliyiz. Madem ki herkes enflasyona göre aylık malına zam yapıyor. Bizim de sattığımız malımız alın terimizse onun da fiyatı aylık olarak artırılmalıdır.

Bu istediğimiz bu koşullarda bizim aç kalmadan çalışmaya devam etmemizin tek koşuludur. Bunu da makina kenarlarında fısıfısı şikayet ederek kazanamayız. Bu sefer o makinaların kıyısında köşesinde, yemek molasında, çay molasında nasıl bir araya geleceğimizi, nasıl mücadele edeceğimizi konuşmalıyız. Biz bir araya gelip başrolü bu sefer kendimiz oynarsak elimizden alacakları bir şey olamaz! Aksine biz ne istiyorsak onu alırız!

2019, ancak bu şekilde ekme kavgamızın zaferinin yılı olur!

İstanbul Hoşdere Mercedes'ten bir işçi

Mücadeleye şimdiden başlayalım!

Merhaba, ben İstanbul Mercedes'te çalışan bir işçiyim. Bizim fabrikada da diğer fabrikalarda olan sorunların çoğu var. Ama bu dönem çok daha ağır yaşıyoruz. Ekonomik krizden dolayı siparişler azaldı. İşimizden atılmaktan korkuyoruz. Hepimiz yeni sözleşme dönemini bekliyoruz. Çünkü son zamanlarda enflasyon çok yükseldi ve paramız çok değer kaybetti. Altı ay önce aldıklarımızla şimdi aynı şeyleri alamıyoruz. Market alışverişine daha çok para ayırmamıza rağmen daha az alabiliyoruz.

Mesele sözleşme dönemi değil. Bugünden mücadeleye başlamamız gerekiyor. Sözleşme döneminde elimizde avucumuzda bir şey kalmamış olabilir. Geçinemiyoruz. Ocak ayıyla birlikte iğneden ipliğe her şeye zam yapacaklar. Maaşlarımız yarı yarıya azaldı. Doğalgaz, elektrik faturala-

rı şimdiden elimizi yakıyor.

Politikacılar da bu dönemi atlatmak için seçim vaatleri verip duruyorlar. Onlar şimdiden başlamış çalışmalara biz neden duruyoruz ki. Biz neden fatura ödeme derdinde didinip duruyoruz. Bizim de bir araya gelip birlikte krizin faturasını bize ödemeye çalışanlara karşı mücadele etmemiz gerekiyor.

Belli ki iktidarı da muhalefeti de krizin faturasını bizim sırtımıza yüklemeye çalışıyorlar. Zam ya-pamadıkları yerlere vergi getiriyorlar. Her şeyin bedelini biz ödüyoruz.

Kendi sendikalarımızla konuşup mücadeleye şimdiden başlamamız gerekiyor yoksa aklımız başımıza gelinceye kadar çok geç olacak. Krizin faturasını biz değil yaratan patronlar ödesin! Tüm işçi kardeşlerime selam ederim burdan. Birleşelim, birlikte mücadele edelim!

Arçelik Çerkezköy Televizyon Fabrikası'ndan bir işçi

Sendikalı sendikasız tüm işçiler birleşmeli!

Merhaba arkadaşlar ben Arçelik televizyon fabrikasında çalışan bir işçiyim. Aldığımız maaş ortada. Enflasyon oranlarında ortada. Arçelik'in yeni başlayan bir işçiye verdiği ortalama maaş aylık 2400 lira iken, açıklanan enflasyon oranı ise %20 lerin üzerinde. Bu da aldığımız ücretin enflasyon karşısında hızla eridiğini gösteriyor. Sendikalı olduğumuz için yararlandığımız toplu sözleşmede 6 ayda bir enflasyon zammı alıyoruz. Bu durum iki yıllık bir sözleşme için toplam sadece 4 kere zam aldığımız anlamına geliyor. Böyle de deyince sendikasız işçiler: "4 kere zam alıyorlar daha ne istiyorlar?" diye sitem edebilirler. Ancak dediğim gibi bu sadece enflasyon zammı. Yani ortada gerçek zam yok! "Her ay enflasyon oranının değiştiği göz önüne alındığında geri kalan 20

ay içindeki zamlar ne olacak? Sorusuna cevap veren yok!" Bunun yanında aldığımız maaş 2018 asgari ücretin ortalama 1,5 katyken, açıklanan 2019 net asgari ücretine göre bu oran daha da düştü. Peki bunun için ne yapmamız gerekli? Devrimci İşçi Partisi'nin dediği gibi 'tüm toplu sözleşmelere eşel

mobil (oynak merdiven) sistemi' uygulanmalı. Bunun için toplu sözleşmelerde sendikalarımıza baskı kurmalıyız. Elbette onun içinde denetleyip sahip çıkmalıyız. Sendikasız, asgari ücret alan işçi kardeşlerimiz ile birleşmeliyiz. Bunu yapmak, bunu zorlamak bu ekonomik krizde elzemdir!

Gebze HT Solar'dan bir işçi

Ücretlerimize her ay enflasyon oranında otomatik zam için mücadele etmeliyiz

Kısa bir zaman önce yeni asgari ücret açıklandı. 2019 Ocak'tan itibaren, asgari ücret ile çalışan işçi AGİ dahil net 2020 lira olacak. AGİ dışında ise 1828 lira oluyor bu rakam. Yeni asgari ücret DİSK'in, Türk-İş'in önerdiği rakamın altında kalmıştır. Hatta geçen sene 420 dolar olarak hesaplanan asgari ücret bu sene 381 dolara düşmüştür. Patronlar rakam iyi diyor, bizler fatura öderken, pazarda, markette olan hayat pahalılığını görünce ortaya şu çıkıyor: temel ihtiyaçlarımız dahil yapılan tüm zamlar, elimize geçen tüm maaş tekrardan bizden alıyor. Alım gücümüz her geçen gün düşüyor. Bu durumda asgari ücrete yapılan zam patronların dediği gibi iyi değil aksine bir felaket.

Sadece asgari ücret yok tabi,

yeni düzenleme ile tekrardan getirilecek olan BES var ve önümüzdeki dönemde tekrardan gündeme getirecekleri kıdem tazminatı değişikliği. Sadece bunlar değil tabii, her gün patronların işçi düşmanı yeni saldırıları ile karşılaşılıyor.

Onlar koltuk sevdası, seçim hesapları yaparken, nasıl yapsak da işçinin cebinden daha fazla çalsak diye düşünüyorlar. Onlar bunun hesabını yapıyor.

Bizler onların tüm bu hesaplarına karşı ücretlerimizi nasıl açıklık sınırının üstüne çıkarmalı, nasıl yoksulluk sınırına çekmeliyiz, bunun mücadelesini vermeliyiz. Ücretlerimize her ay enflasyon oranında otomatik zam için mücadele etmeliyiz. Kıdem tazminatı güvencemizdir, dokundurtmayız demeliyiz.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Bizim geleceğimizi seçimler değil, hakkımız için ettiğimiz mücadeleler belirler!

Yıl sonunda belirlenen üretim bitti. Fabrika bakım, eğitim ve yeni çıkacak projenin kurulumu yapılması için yaklaşık 1 haftalık yılbaşı duruşu yapıldı. Ödemelerin 2018 yılındaki duruşlar için %100 2 ve 5 ocak arasındaki duruşlar içinse %76 olarak yapılacağı söylendi. Geçen dönem mücadele ederek kazandığımız yıl sonu primi olarak Ocak ayında herkese 1600 lira para yatacak. 2019 senesi OYAK Renault fabrikasının 50. yıl kuruluş yıl dönümü kutlanacak. Renault'un büyümesi bu günlere gelmesi biz işçiler sayesinde. Gecemizi gündüzümüze katarak ömrümüzü verdik. Bunun karşılığında bşeyler istemek hakkımızdır. Bu

konuyla ilgili sendika üzerinden yönetimle görüşmeler yapılacak. Bu sene bizim için çok önemli; mücadele dolu bir yıl bizi bekliyor. Önümüzde toplu sözleşme var. En önemlisi AKP hükümetinin kıdem tazminatımızı fona devretmesi durumu var diğer yandan BES (Bireysel emeklilik sistemi) zorunlu olacağı söylentileri var. Biz işçi sınıfı olarak kıdem tazminatını mücadele ederek kazandık. Aynı zamanda kazandığımız hakları korumak için de mücadele etmeliyiz. AKP seçimden sonra haklarımıza saldıracaktır. Ona göre hazırlıklı olmalıyız. Bizim geleceğimizi seçimler değil, hakkımız için ettiğimiz mücadeleler belirler!

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Çalışma koşullarını iyileştirmeliyiz!

Her geçen yıl fabrikada üretim sayısı artıyor. Fakat ergonomik olarak işçinin sağlığını etkileyecek büyük bir değişim yapılmıyor. Geçen 2 ay içerisinde bir çok arkadaşımız bel ağrısından, kolunda uyuşma, varis, boyun ağrısı yüzünden çalışmadığı için doktora gitti. Bir çoğuna bel fitiği başlangıcı olduğu teşhisi koyup fizik tedavi olmaları gerektiğini söyleyerek bir kaç hafta rapor verdi. Bir arkadaşımızın durumu daha da kötü olduğu için ameliyat olmak zorunda olduğundan durumu belirsiz. Her geçen gün sağlığımız bozuluyor. Özellikle bantta çalışan arkadaşların durumu daha da zor 50-55 saniyede bir araba çıkartıp, hiç durmadan aynı işi yapıp, su içmeye bile zaman bulamı-

yorlar. Herhangi bir aksama olduğunda UET şeflerinin baskısıyla karşı karşıya kalıyorlar. Üretim sayısını çıkartmak için daha fazla güç harcıyorlar. Bu baskı konusunda şeflerle sürekli tartışma halinde oluyoruz. Sinir, stres, bitmek bilmeyen yorgunluk yaşamımızı çekilmez hale getiriyor. İnsanın işe değil, işin insana uygun hale getirilmesi gerekir. İşin en azından fiziksel anlamda uygun hale gelmesi hem bedensel yorgunluğun azalması hem ruhsal anlamda zorlanmayı azaltacağından bu, iş kazalarının da azalması anlamına gelir. Fabrikamızda çalışma koşullarını değiştirmek için mücadele edelim. Bana bşey olmaz demeyelim! Sağlığımızdan olduktan sonra hiçbir şeyin anlamı yok !

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Yeni yılın getireceği tüm zorluklara karşı daha güçlü bir işçi sınıfı

Bir yılı geride bıraktığımız şu günlerde, 2018 hem işçiler için hem ülke için hiç iyi bir yıl olmadı. Ekonomi, adalet eridi gitti, binlerce işçi işinden oldu, ekonomik sıkıntıları en çok işçi sınıfı hissetti. Vergi üstüne vergiler yetmez gibi birde her şey pahalandı. Açıklanan asgari ücret tutarına kur ya da altın bazında bakarsak geçen yıla göre düşük bir asgari ücret olduğunu görüyoruz. Yılbaşından sonra gelecek zamları ve ilk 3 aydan sonra yeni vergi dilimine gireceğimizi de düşünürsek durum daha da kötüleşecek. Asgari ücreti belirleyenler işverenler yani patronlar olduğu sürece bu değişmeyecek. Meclis zaten patron kafasıyla yönetiliyor, 2019'un daha da kötü geçeceği şimdiden belli.

Tofaş da bu krizden etkilenen büyük firmalardan biri ve firmada gelecek yıl için daha düşük bir üretim planlaması yapıldı. 2018'de 300 bin araç üretildi, 10 yıldır çalıştığım fabrikada daha önce hiç bu kadar tatil, izin yapmamıştı. Özellikle yıllık izinden sonra haftada 4 bazen 3 gün çalışma oldu. 2019'da hedeflenen üretim 215 bin yani bu da 2019'da daha fazla izin, tatil demek. Binlerce işçi bundan etkilenecek, işsiz kalacak, yan sa-

nayiler küçülecek, maliyeti düşürmek için en kolay yol da işçi çıkartmalar olacak. Ekonomik krizin bedelini bu duruma düşürenler değil, her zamanki gibi işçi sınıfı ödeyecek.

Nasıl yönetilmek istenirse öyle yönetilir misali böyle yönetilmeye, çile çekmeye, sürünmeye devam edeceğiz. Artık insanlar daha çok işini kaybetmekten korkuyor. Borçlar, her gün fiyatı artan tüketim malları, geçim sıkıntısı vb. şeyler bir pranga gibi işçilerin boynunda. Kısacası 2019 daha kötü geçecek. Özellikle yerel seçimlerden sonra kı-

dem tazminatı yasası da geçerse artık işçi sınıfı için elindeki en önemli şeyi kaybetmesi söznusu olacaktır. Şimdiden bizler, işçilere ve emekçilere bu düzenlemeyi ve getireceği zararları anlatmalı, onları bilinçlendirmeliyiz. Gerektiğinde sokaklara çıkarak haklarımızı savunmak için şimdiden çalışmalara başlamamız gerekiyor.

Son olarak tüm bu anlattıklarımın aksine yeni yılın ülkemize, tüm vatandaşlarımıza sağlık, mutluluk, huzur ve barış getirmesi dileğiyle, işçi sınıfının daha güçlü olması dileğiyle.

Bursa Akwel'den bir metal işçisi

İşçinin yüzünü işçi güldürecek

Çalıştığım fabrikada işçilerin sözde çalışma motivasyonunu arttırmak için gülen surat-ağlayan suratların olduğu tablolar vardır. Çalıştığımız yerde 1 saat içerisinde çıkarmamız gereken sayı bellidir. Bu sayıya ulaştığımız anda tabloda gülen surat çıkar, ulaşamadığımız zaman da ağlayan surat. Bu uygulama motive etmekten ziyade tam bir baskı aracıdır. Çünkü her işçi bilir ki o tablodaki surat gülmediğinde kendi yüzü de gülemeyecektir. Bu tablolar aynı zamanda primler belirlenirken de kullanılıyor. Ancak bu da bir aldatmacadır. Bir ay boyunca her gün o suratlar gülse dahi prime tam olarak yansımadığını defalarca

gördüm.

Ayrıca bu suratları sürekli güldürebilmek için çok hızlı bir biçimde çalışmak gerekiyor. Düşünün ki hasta olup burnunuzu sildiğinizde yaptığımız bu duraksamalar bir saatin sonunda sayıya ulaşamamanıza ve ağlayan suratla karşılaşmanıza neden oluyor. Kimseye aldığı maaş yetmediğinden, primlerini iyi alabilmek için ve alan teknisyeninden azar işitmemek için hızlı hızlı ve dikkatsiz çalışmasına neden oluyor. Bu durum da beraberinde iş kazalarını getiriyor. Güya işçinin motivasyonunu düşünen patronlar kendi karlarını düşündükleri kadar bizlerin canlarını düşünmüyor.

Her gün suratları güldürüp hakettiğimizi alamıyorken bir de yetmezmiş gibi yıllık izinlerimiz gasp ediliyor. Fabrikada kriz nedeniyle cumartesi günleri çalışma olmuyor. Bu durum bizden kaynaklı olmamasına rağmen geçim derdinde olmamızı fırsat bilip, işten atılma korkusu yaratarak zorla cumartesi günlerini yıllık iznimizden kesiyorlar. Yıllık izinlerimiz bittiğinde de ücretsiz izin almışız gibi imza attırıyorlar.

Sözde asgari ücrete büyük zam yapıldı. İşçilerin çoğu zaten bu hırsızlıklar nedeniyle tam olarak maaşını alamıyor. Yapılan zam zaten yeterli değilken, bunlarla beraber eksiye iniyor. Bu tür durumlar yalnızca bizim fabrikamızda değil pek çok yerde yaşanıyor. Krizin faturasını bize ödetmek için iznimizi, maaşımızı alıyorlar. Birlik olmalı ve tüm bu hırsızlıklara son vermeliyiz. Yeni yılın bol bol mücadele getirmesi ve yüzümüzün birlikte gülmesi dileğiyle.

İTÜ yemekhane işçilerinden iş yavaşlatma eylemi

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) çalışan DİSK'e bağlı Dev Turizm-İş üyesi yemekhane işçileri 2016 yılından beri, yaptıkları toplu iş sözleşmesinin getirdiği hakları alamıyorlar. İşçiler bu haklarını alabilmek için 27 Aralık Perşembe iş yavaşlatma eylemi yaptı.

İTÜ Ayazağa Merkezi Yemekhanesi'nde öğle yemeği servisinde çalışanlar adına bir işçi söz alarak toplu iş sözleşmesinden doğan ücret farklarının ödenmediğini söyleyerek yemeği 10 dakika geç vereceklerini açıkladı. Eylemleri için öğrencilerden ve diğer personellerden destek istedi. Yemekhanede bulunan öğrenci ve personeller işçilerin eylemine alkışlarıyla

destek oldular.

Üç yıldır toplu iş sözleşmesinden doğan hakların verilmesi için yapılan her görüşmede üniversite yönetimi işçileri geçiştiriyor. İşçilerin geçmişte bağlı

oldukları taşeron şirket ise yapmadık usulsüzlük bırakmıyor. Hâl böyle olunca İTÜ işçisi derdini iş yavaşlatarak anlattı. İşçiler haklı mücadelelerinde bütün İTÜ'lülerden destek bekliyor.

Emekçinin Sözü

İşçileri ölümüne çalıştıran Vem İlaç'ta iş cinayeti

yaptırmayıp çalıştırabilirler. İnsan kaynaklarının bana açık açık söylediği cümle şuydu: "Burada çalışıyorsan önceliğin burası olacak. Senden tek istediğimiz bu, bir de özenli çalışan." Acaba daha ne isteyecekti? İstemedikleri bir canım kalmıştı ki onun da bu kadar çalışmaya alınmayacağı şüpheliydi. Ki sonucunu bugün haberde okudum.

İnsanları 16 saat çalıştırıyorlar, bir saat fabrikaya gidiş bir saat de eve dönüşle geçiyor, ediyor 18 saat. Geriye insana bütün günden uyumak için 6 saat kalıyor. Bir de üstüne bu bir lütfümü gibi davranıyorlar. Görüşmede bana "işçiler rahat, iş bitti mi çıkıp gidiyor, benim 24 saat aklım burada" demişti. El insaf! Elllerinden gelse onu da vermeyecekler de işte iki gün sonra düşüp ölmememiz için, onlar için daha çok çalışmamız için o kadar süreyi veriyorlar. Ve tabii aklıktan ölmeyecek kadar da ücret. Çünkü tüm bu çalışma şartlarına karşı verdikleri ücret asgari ücretti. Mesai ücretlerini bile olması gereken oranlarda

vermiyorlar. Pazar günü normal çalışma sayılıyor hafta içi bir gün izin kullandığın için. Oysa pazar günü çalışma %100 verilmesi lazım. İşçilere reva görülen çalışırken ölmek ya da ölümden beter bir yaşam!

Sonuç olarak, Vem İlaç'ta İsmail Müsellimli'nin ölümüne neden olan ve bir iş kazası gibi gösterilen bu olay bir kaza değil düpedüz iş cinayetidir. İnsani olmayan bu çalışma şartları ve yine insani olmayan ücretlerle bu iş cinayetleri ne ilk ne son olacak. Bu şartların sona ermesi için patronların merhamete gelmesini beklemek asla gerçekleşmeyecek bir hayalden öte gitmez. Tek yapmamız gereken fabrikalarımızda, iş yerlerimizde örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek. Birlik olup hakkımızı aramak. Yoksa arkadaşlarımızın ölümünü izlemekten başka bir şey yapmayacağız ve belki bir gün biz de kendileri için canla başla çalıştığımız ailelerimizi bizsiz çaresiz bırakacağız.

Çorlu'dan bir emekçi kadın

Grand Hyatt işçisi kazandı

Turizm sektöründe 20 yıl sonra otellerde işçi eylemleri 2014'te Dora Otel'in taşeron işçileri ile başlamış, 44 hafta süren eylemler ve açılan davalar sonucunda işçiler hem işe iade hem de sendikal tazminat hakkı kazanmışlardı. Otelde ise taşeron çalışma kaldırılmıştı.

Dora Otel işçilerinden etkilenen Grand Hyatt'taki taşeron işçiler de 2015'te sendikal işçiler ile iletişime geçerek sendikaya üye olmuştu. 30 işçi sendikal oldukları için işten atılmış, hem otelin sahibi Doğu Holding hem de Grand Hyatt otel

yönetimi işçilerin "şirket küçülmesi" sebebiyle işten atıldıklarını iddia etmişti. İşçiler sendikal oldukları için işten çıkarıldıklarını biliyordu ve "şirket küçülmesi" diyerek yalan söyleyen otel yönetimi ertesi gün Akdeniz ve Ege'den işçi transferleri yapmıştı.

Haklarını arayan işçiler, görülen davalar sonucunda haklı çıktılar. Yapılan görüşmeler sonunda da Doğu Holding'den 3.750.000 bin lira gibi yüksek

bir tazminat alma ve işe iade haklarını kazandılar. Ayrıca Dora'da olduğu gibi burada da taşeron çalışma ortadan kalktı.

Bu iki örnekte de olduğu gibi, işçiler ancak birlikte mücadele edip sendikalarda örgütlendiklerinde kazanabilir, kendilerine de çocuklarına güvenceli bir gelecek hazırlayabilirler.

İZBAN işçisi 2019'a grevle girdi

TCDD ve İzmir Büyükşehir Belediyesi ortak şirketi olan İZBAN'da, yeni dönem için yapılacak toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, ücret zammı ve sosyal haklar konusunda işçilerin üye olduğu Demiryol-İş Sendikası ile İZBAN yönetimi arasında anlaşma sağlanamamıştı. İşçiler ücretlerine %26 zam, sosyal haklarda ise artış talep etmişler, İZBAN yönetimi ise enflasyonun altında olan %19'luk ücret artışını dayatmıştı. Anlaşmazlık üzerine işçilerin başlattığı grev devam ediyor.

İşçiler greve çıkmadan önce, İZBAN ortakları TCDD ve İzmir Büyükşehir Belediyesi toplu birbirine atmaya çalıştı. Grevden bir gün önce İZBAN'a ait resmi sosyal medya hesaplarından yapılan bir açıklama ile işçilerin %65 zam istediği yalanı ortaya atıldı. Diğer ortak İzmir Büyükşehir Belediyesi ise İzmir'in her yerinde duyurular yayınlamaya devam etti ve şehir halkını greve çıkacak İZBAN işçilerine karşı kıskırtmaya çalıştı.

İftira ve kara çalma çalışmalarına karşın 10 Aralık günü sabah saat 05:00'te İZBAN duraklarına asılan "Bu işyerinde grev var!" pankartı ile İZBAN işçileri grevine başladı.

Aynı gün Alsancak istasyonunda yapılan coşkulu eylemle işçiler grevini halka duyurdu. İZBAN yönetimi grevi kırmak için trenleri emekli çalışanlarla çalıştırmak istedi. Grevin 14. gününe kadar çalışan trenler, sendikanın açtığı dava sonucunda mahkemenin verdiği kararla durduruldu. Bununla birlikte grev devam ederken İZBAN yönetimi iki defa küçük artışlarla tekrar görüşme masasına dönmek istedi. İşçilerin yaptığı oylamalar sonucunda iki teklif de reddedildi.

İZBAN işçisi gerçek enflasyonun %40'larda olduğu ve gelecek günlerde çok daha yükseleceği bir ortamda ücretlerini korumak istiyor. İZBAN yönetimi ve İzmir Büyükşehir Belediyesi yalan söylemekten vazgeçmelidir. İZBAN işçisi %65 zam istemiyor, 4.000 lira civarında maaş almıyor. İşçiler sosyal haklarında iyileştirme ve ücretlerine %36 zam istiyor. İstenecek artışlar gerçek dışı değildir. Ekonomik kriz koşulları göz önüne alınarak, kendileri ile aynı işi yapan bütün işletmelerde söz konusu olan ücretin altında maaşlar alan, maaşları asgari ücret sınırında olan İZBAN işçilerinin haklı talepleri derhal karşılanmalıdır.

3 Ocak 2019

Direnişlerinin 44. gününde TÜVTÜRK işçilerine ziyaret

TÜVTÜRK'e bağlı taşeron şirket Reysaş Eskişehir Taşıt Muayene İstasyonu'nda çalışan 15 işçi, DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasına üye oldukları gerekçesiyle geçtiğimiz Kasım ayında işten çıkarıldı. Direnişin 44. gününde Gerçek gazetesini işçileri ziyaret ettik.

2008'den sonra yüzde ellisi özelleştirilen araç muayene istasyonlarının Eskişehir'deki şubesinde çalışan işçiler, işyerindeki fiziki koşulların yetersizliği, ısıtıcıların çalışmaması, düşük maaş ve görev tanımında olmayan işlerin yaptırılması gibi sebeplerle bakanlığa şikâyetinde bulundu. Bunun üzerine patron şikâyetinde bulunan işçileri işten çıkarmakla tehdit etti. Tehditlere göz yummayan ve örgütlü bir tavır sergileyen işçiler ise anayasal

haklarını kullanarak sendikalaşma sürecini başlattı ve DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasına üye oldu. İşçilerin sendikalaşma sürecini hazmedemeyen patron 15 işçiyi İş Kanunu'nun 25/2 maddesi bahanesiyle tazminatsız işten çıkardı. Üstelik işi yavaşlattıkları ve iş yerini bir aylık gelirlerinden daha fazla zarara uğrattıkları gerekçesiyle atılan her işçiye tazminat davası açıldı.

İşçiler birçok zorlu koşula ve soğuk havaya rağmen 44 gündür direnişlerine kararlılıkla devam ediyorlar. Gerçekleştirdiğimiz ziyaret esnasında da direniş çadırlarından ayrılmayacaklarını, haklı mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini, işlerine dönüp işyerlerine sendikayı sokana kadar mücadele edeceklerini belirttiler.

Toplu iş sözleşmesi hakkını savunalım!

Taşeron işçilere kadro aldatmacası, sadece bu düzenlemeyle KHK'lı statüsüne getirilen işçiler için değil, bütün işçiler açısından daha büyük bir tehlikeyi gündeme getirdi: Toplu iş sözleşmesi hakkı engelleniyor!

Kadro değil, KHK'lı işçilik

Taşeron işçilerinin mücadelesi, eşit işe eşit ücret ve güvenceli iş talebiyle kamu işçisi olmak yönündeydi. Fakat AKP'nin KHK ile yaptığı düzenleme bu taleplerin yakınından bile geçmiyor. Taşeron düzenlemesi işçilerin çalışma koşullarında hiçbir iyileşme yaratmadığı gibi özellikle iki madde üzerinden yapılan kurnazlık, ilerisi için daha büyük tehlikeyi beraberinde getiriyor. Bu maddelerden biri işçilerin ücretleri ve sosyal hakları ile ilgili, diğeri ise sendikal haklarla ilgili.

KHK'daki ücretlerle ilgili söz konusu madde "...Yüksek Hakem Kurulu tarafından karara bağlanan ve süresi en son sona erecek toplu iş sözleşmesinin bitimine kadar bu toplu iş sözleşmesinin uygulanması suretiyle oluşan ücret ile diğer mali ve sosyal haklardan fazla olamaz" şeklinde yazılmış. Geçiş yapılan işçilerin ücretleri de buna göre belirlenecek. Söz konusu YHK sözleşmesinde ücret zammı altı ayda bir %4 olarak belirlenmiş. Taşeron işçiler kadroya geçerken ücretlerinin artacağını ve kadrolu işçilerle aynı ücretleri alacağını düşünüyordu. Ancak sonuç böyle olmadı. Bu maddede görüldüğü gibi AKP'nin niyeti açık bir şekilde ucuz işçiliği, ücret

eşitsizliğini sürdürmek.

KHK'daki diğer madde ise "Yüksek Hakem Kurulu tarafından karara bağlanan ve süresi en son sona erecek toplu iş sözleşmesinin sona erme tarihinden sonra yetki başvurusunda bulunulabilir" şeklinde yazılmış. YHK'nın karara bağladığı söz konusu "sözleşmeler" belediye şirketlerinde 30 Haziran 2020'ye, diğer tüm kamu kurumlarında ise 31 Ekim 2020'ye kadar geçerli. İşçiler sendika üyesi olsa bile, bu tarihlere kadar sendikalara yetki verilmediğinden ücret ve çalışma koşulları için pazarlık yapamayacak, toplu iş sözleşmesi hakkını kullanamayacak.

Perşembenin gelişti çarşambadan belli

Böyle bir durumun ortaya çıkabileceği aslında 2015 yılındaki gelişmelerden belliydi. Kamudaki taşeron işyerlerinde sendikaların örgütlenebilmesini sözde kolaylaştırmak için bir düzenleme yapılmıştı. Düzenleme, taşeron işyerlerinde yapılan toplu iş sözleşmesi sonucu taşeron şirketin ihale bedeli olarak aldığı paranın üstüne oluşacak fiyat farkını kamu kurumunun ödemesi yönündeydi. Ancak taşeron şirketlerin kamu işveren sendikalarından birini (KAMU-İŞ veya TÜHİS) yetkilendirmesi şar-

tıyla.

Bu süreçte işçilerin karşısına, yetkilendirmede yaşanan sıkıntılar, kamu işveren sendikalarının yetkilendirmeyi ve işçi sendikalarıyla görüşmeyi kabul etmemesi gibi birçok engel çıktı. Bu ve benzeri birçok engelin yanında özellikle bir durum, daha kritik bir öneme sahipti. O da, Kamu İhale Genel Tebliği'nde ihalelerin iptal edilebileceği hallerin sıralandığı mücbir sebepler. Doğal afet, genel salgın hastalık gibi sıralanan maddeler içerisinde "kanuni grev" de yer alıyor. Yani bir kamu kurumu, işçiler yasal haklarını kullanarak greve çıktığında taşeron şirketle yapmış olduğu ihaleyi feshedebilir, bunun sonucu olarak da taşeron şirket işçisi görünen işçilerin işsiz kalması sonucunu doğurabilir. İhalelerin iptal edildiği durumda, yasal olarak ortada bir iş ve işçi görünmediği için toplu iş sözleşmesi yapma zemini de ortadan kalkmış oluyor. İşte AKP bu şekilde Anayasa'da açıkça tanımlanmış bir hakkı dolaylı bir şekilde, tebliğ yoluyla, yasaklamış oluyor. Bunun ne hukuki ne de meşru bir zeminde bir izahı olabilir.

Sendikaların tavrını belirleyen de büyük çoğunlukla bu madde

T.C. ÇALIŞMA VE SOSYAL GÜVENLİK BAKANLIĞI

375 SAYILI KANUN HÜKMÜNDE KARARNAMENİN GEÇİCİ 23. MADDESİ UYARINCA İDARELERCE SÜREKLİ İŞÇİ KADROLARINA GEÇİRİLEN İŞÇİLERİN ÜCRET İLE DİĞER MALİ VE SOSYAL HAKLARININ BELİRLENMESİNDE ESAS ALINACAK TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ HÜKÜMLERİ

375 Sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin geçici 23. maddesinin altıncı fıkrasında; geçişten önce alt işveren işçilerini kapsayan, Yüksek Hakem Kurulu tarafından karara bağlanan ve süresi en son sona erecek toplu iş sözleşmesinin, anılan madde kapsamında yer alan idarelerce sürekli işçi kadrolarına geçirilen işçilerin ücreti ile diğer mali ve sosyal haklarının belirlenmesinde esas alınacağı düzenlenmiştir.

Geçiş işlemleri tamamlanan işçilere idarelerce uygulanmak üzere, Yüksek Hakem Kurulu tarafından karara bağlanan ve 31.10.2020 tarihine kadar uygulanacak olan toplu iş sözleşmesinin ücret, mali ve sosyal haklara ilişkin hükümleri aşağıda yer almaktadır.

oldu. Sendikalar asıl işverenlerin bu maddeyle dayanarak ihaleleri feshedebileceği öngörüsüyle hareket ettiler. Özgür toplu iş sözleşmesi için bırakın fiili greve çıkmayı, YHK'yı protesto etmek için bile üyelerini harekete geçirmediler. "Bu ilk sözleşmedir, ikinci sözleşmeye kadar yeni düzenlemeler gelebilir, bekleyelim görelim" tavrını benimsediler. Her ne kadar haklı bir öngörü olsa da, sendikalar daha ilerisini düşünerek değil sadece günü kurtarmaya yönelik bir çıkış yolu buldular.

Bütün bunların sonucu olarak sendikalar kendi elleriyle işçileri grev oylamasında "hayır" demek için örgütledi. Taşeronlardaki bütün sözleşmeler de bu şekilde YHK'ya gönderilmiş oldu. YHK da önüne gelen her sözleşmeyi standart bir şekilde sonuçlandırdı. Bugün taşeronlardan geçiş yapılan işçileri ilgilendiren söz konusu toplu iş sözleşmesi işte bu şekilde doğdu. Geline nokta aslında bu sonuç, konfederasyon farkı olmaksızın bütün sendikaların yet-

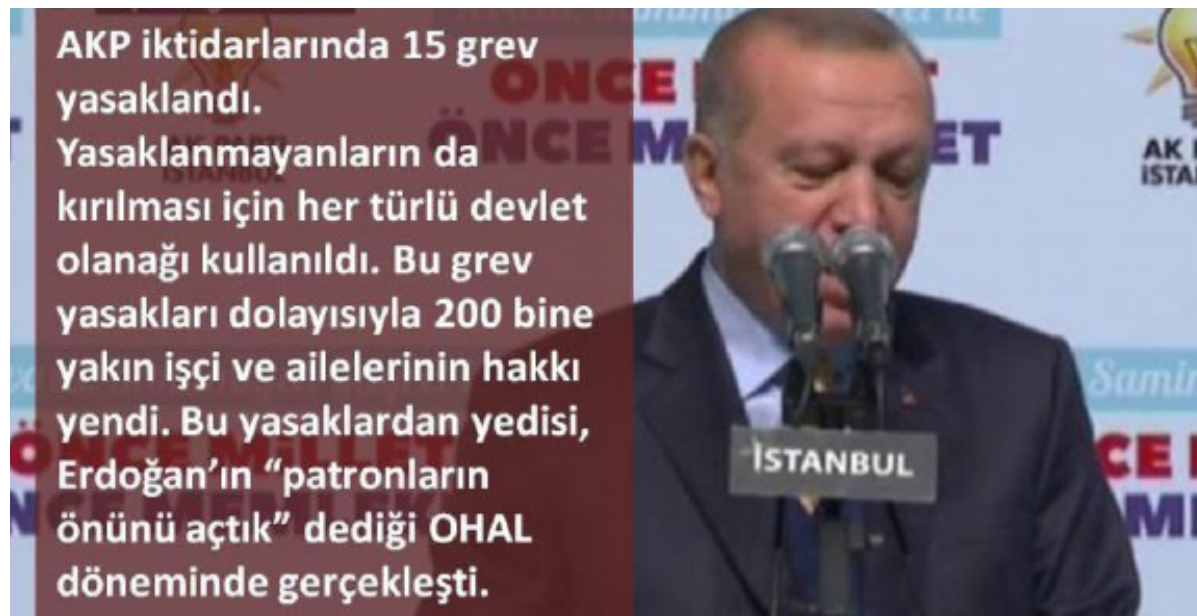
kisini yitirmesi oldu.

Sendikalar beklemeyi değil, fiili mücadeleyi seçmeli

Adımları üç yıl önce atılan bu süreç, işçilerin haklarının zincirleme bir şekilde hem de "yasal" kırlara sokularak adım adım engellenmesiyle sonuçlandı. Bütün bu süreçte ortadan kalkan taşeronluk koşulları değil, işçilerin toplu iş sözleşmesi hakkıdır, sendikaların yetkisidir. Taşeron döneminden kalan her bir hukuksuzluk örneği, şimdi adım adım genel kural halini alıyor.

Hakların bu şekilde açıkça saldırı altında olduğu bir koşulda sendikaların yetki için 2020'nin sonunu beklemesi, daha büyük hak kayıplarıyla sonuçlanabilir. Sendikaların taşeron işçiler konusunda en acil görevi grev başta olmak üzere fiili mücadeleye işçiyi hazırlamak olmalı. Özgür toplu iş sözleşmesi hakkına kavuşmak beklemekten değil, mücadeleden geçiyor.

"Grev olayını" grevleri yasaklanan, hakkı yenen işçilere sorun

AKP iktidarlarında 15 grev yasaklandı. Yasaklanmayanların da kırılması için her türlü devlet olanağı kullanıldı. Bu grev yasakları dolayısıyla 200 bine yakın işçi ve ailelerinin hakkı yendi. Bu yasaklardan yedisi, Erdoğan'ın "patronların önünü açtık" dediği OHAL döneminde gerçekleşti.

Erdoğan, basını kendi yandaşlarının tekeline alıp, muhalif sesleri yargı ve polis eliyle susturunca halkı da her dediğini sorgusuz sualsiz kabul edecek zannediyor. Bunun son örneği "bizimle beraber grev denilen olay ortadan kalktı, grev oluyorsa demek ki işçinin hakkını veriyorsun" sözleri... Erdoğan milyonlarca işçinin gözünün içine baka baka, her kelimesi gerçeğe aykırı olan bir beyanda bulunuyor.

Yasakladınız, kırdınız ama "grev olayını" ortadan kaldıramadınız!

Her şeyden önce kendileriyle birlikte "grev olayı" ortadan kalkmadı. İşçiler haklarını aramak için her seferinde daha fazla bedeli göze alarak grevlere çıktılar ve çıkmaya devam ediyorlar. Gerçekte olan kendisinin en fazla grev yasaklayan kişi olarak cumhuriyet tarihine geçmesidir. AKP iktidarlarında 15 grev yasaklandı. Yasaklanmayanların da kırılması için

her türlü devlet olanağı kullanıldı. Bu grev yasakları dolayısıyla 200 bine yakın işçi ve ailelerinin hakkı yendi. Bu yasaklardan yedisi, Erdoğan'ın "patronların önünü açtık" dediği OHAL döneminde gerçekleşti.

İşçiler yeni yıla patronlara karşı ve iktidara rağmen direnerek giriyor

Cargill ve Flormar işçileri anayasal güvence altında olan sendikalaşma hakkını kullandıkları için

işten atıldılar. Aylardır direnerek haklarını arıyorlar. Patronlar bu işçilerin hakkını yerken arkalarında hep Erdoğan ve iktidarını buldular. Cargill işçileri İstanbul yürüyüşünde gözaltına alınırken Cargill patronu diğer Amerikan şirketlerinin yöneticileri ile sarayda ağırlanıyordu. İktidar, anayasa çığneyen Flormar patronuna sesini çıkartmazken işçilerin sesini kısmak için her şeyi yaptı ve yapmaya devam ediyor. Tarış, Aygün Alüminyum, Tüvtürk, Real Market işçileri de aynı baskılara maruz kaldılar ve işçiler yeni yıla pek çok yerde direnişlerle ve İzmir'deki İZBAN işçileri gibi grevlerle giriyor.

Burjuva muhalefetinin burjuva iktidarına yaptığı orta

Erdoğan, gerçekliğe tamamen aykırı düşen bu ibretlik sözleri, bir başka burjuva siyasetçisi olan eski İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Sözen'e cevaben söylemiş. Nurettin Sözen, kendi belediye başkanlığı dönemi için "demokrasisi olmayan, sendikası olmayan, grevi olmayan bir toplumda yaşamaktansa, çöp yığılma-

ıyla demokrasi içinde yaşamayı yeğlerim" demiş. Sendikayı, grevi, hak arama mücadelesini çöp yığınlarıyla aynı cümle içinde kullanan bu dar kafalı burjuva siyasetçisi Erdoğan'a istediği ortayı yapmış. İşçilerin, hak arama mücadelesinde hiçbir burjuva siyasetçisinin avukatlığına ihtiyacı yoktur. Eksik olsunlar, gölge etmesinler.

Sıkıntıların sebebi işçinin hak araması değil, patronların kâr hırsıdır

Grevler dolayısıyla üretim ve hizmet aksıyorsa bunun sebebi işçiler değil, üretimi ve hizmeti kâr için yapan ve toplumu değil kendi çıkarını düşünen patronlardır. Nitekim son asgari ücret müzakerelerinde de patronlar açlık sınırında bir rakam belirlenirse yatırım yapmayız, işçi çıkartırız diyerek tüm milleti tehdit etmiş ve sonunda yine istediklerini (açlık sınırına endeksli bir asgari ücret ve çok sayıda devlet teşviki) almışlardır. Yine en büyük desteği grevleri yasaklamakla ve patronların önünü açmakla övünen Erdoğan ve iktidarından buldular.

İşçi sınıfının belleği:

Dünya'da ve ülkemizde ücretlerden iş saatlerine, grev hakkından iş güvencesine, tüm sendikal haklara kadar her kazanım işçi sınıfının bir avuç sömürücü kapitaliste karşı sayısız mücadelelerinin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Bu sayıda sayfamızı işçi sınıfının geçmiş deneyimlerini bugüne taşımak için, tarihimizdeki dönüm noktalarını oluşturan bu mücadelelerine ayırıyoruz.

1963 Kavel: Grev hakkı grevle alınır

1960'lı yıllar, dünya ile eş zamanlı olarak Türkiye'de de başta işçi sınıfı olmak üzere kitlesel mücadelelerinin yükselmek-

te olduğu bir dönemdi. 1961 Anayasası'nda işçiler için grev hakkı cumhuriyet tarihinde ilk kez tanınmıştı ancak uygulamaya

geçmesi için gereken yasal düzenlemeler bir türlü yapılmıyordu. Bu hakkın kullanılması için işçi sınıfının militan mücadelesi gerekti. Sendikalarını da harekete geçiren işçiler, 31 Aralık 1961'de yüz binden fazla kişinin katıldığı Sarayhan mitingi ve ardından 1963'teki Kavel grevi ile yasanın çıkmasını sağlayarak grev haklarını söke söke aldılar.

Vehbi Koç'un da ortaklarından olduğu, İstanbul İstinye'de bulunan Kavel Kablo fabrikasında gerilim, Amerika'dan yeni bir müdürün ithal edilmesiyle başladı. Fazla mesailer, daha önce ödenen yıllık ikramiyelerin kaldırılması, işçilerin sendikadan istifaya zorlanması ve ardından dört sendika temsilcisinin işten atılması işçilerin sabrını taşıran

son damlalar oldu. 28 Ocak 1963 günü Türk-İş'e bağlı Maden-İş sendikasında örgütlü 173 işçi greve çıktı. Fabrikayı işgal ettiler, kapıları kaynakladılar. İdari kadro çalışanlarını da fabrikaya sokmadılar. Bunun üzerine 14 Şubat'ta polis saldırdı, dokuz işçiyi yaraladı. İstinye halkı fabrika önünde toplanarak polisi protesto etti ve greve sahip çıktı. Sadece İstinye halkı değil, başta Koç'a ait olmak üzere pek çok fabrikadan işçiler dayanışma kampanyası başlatarak Kavel işçileri için para topladılar, destek eylemleri yaptılar. Küçük bir fabrikanın az sayıdaki işçileri ülke gündemine oturmıştu.

3 Mart günü hükümetin de araya girmesiyle anlaşma sağlandı. İkramiyeler geri verildi,

işten atılan ilk dört işçi geri alınmadıysa da tazminatları ödendi. Bununla birlikte grev süresince atılan işçiler geri alındı. Sürecin devamında işçilere davalar açıldı, tutuklamalar yapıldı ancak birkaç ay içerisinde hepsi serbest bırakıldı. Fakat Kavel grevinin çok daha önemli bir sonucu oldu. İki yıldır geciktirilen ve artık "Kavel maddesi" olarak anılan 274 sayılı Sendikalar Yasası ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası, 15 Temmuz 1963'te meclisten geçti ve 24 Temmuz'da yürürlüğe kondu. Kavel işçisi öğretti ki; haklarımızı elde etmek, hatta bu hakları kullanabilmek ancak örgütlenmekle, örgütlenmediğimiz sendikaları zorlamakla ve tüm emekçi halkla birlik olup mücadele etmekle mümkündür.

1966 Paşabahçe: DİSK doğuyor

60'lı yıllardaki işçi mücadeleleri o dönemde tek büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş'te de çatlaklar oluşturuyordu. İşçiler ve mücadeleci sendikacılar, her dönemde Türk-İş bürokrasisine takılıyor, bir yandan da onları aşmak için mücadele ediyorlardı. Sermayeden bağımsız, işçilerin haklarını koruyan, gerçek bir sendika kurma mücadelesinin ürünü olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) temelleri de yine bu dönemde atıldı. Nihai ayrışma ise 1966'da Paşabahçe greviyle gerçekleşti.

Ünlü "Kavel maddesi"nden sonra Türkiye'de işkolu düzeyindeki ilk Toplu İş Sözleşmesi (TİS) Türk-İş'e bağlı Cam-İş tarafından 1963 yılında imzalanmıştı. Ancak üç yıllığına imzalanan TİS maddeleri tam da patronun yüzünü güldüren cinstendi. Bu duruma tepki olarak 2.500 kişinin

çalıştığı İstanbul'daki Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası işçileri yeni kurulmuş olan Kristal-İş'te örgütlendiler. İşyeri düzeyinde yetki alan Kristal-İş, TİS imzalamak için başvuruda bulundu ancak CHP'nin de İş Bankası vesilesiyle ortağı olduğu şirketin patronları buna yanaşmadı. Bunun üzerine Kristal-İş 16 Ocak 1966'da grev kararı aldı, 31 Ocak günü ise grev başladı.

Tıpkı Kavel'de olduğu gibi işçi aileleri ile birlikte tüm Paşabahçe halkı grevi sahiplendi. İşçilerle birlikte Paşabahçe İskelesi'nde miting düzenlediler, Karaköy'den Taksim'e yürüyüş yaptılar. İstanbul'un pek çok yerinden işçiler Paşabahçe grevi ile dayanışma kampanyaları düzenledi. Bu sırada mahkeme Kristal-İş'in yetkili sendika, grevin de yasal olduğu kararını verdi.

Mart ayında Türk-İş, işveren-

le bir protokol imzalayarak grevi sonlandırmak istese de işçiler bunu kabul etmedi ve Türk-İş'i protesto ederek greve devam kararı aldılar. Bunun üzerine Türk-İş, grevden desteğini çektiğini açıklarken çoğunluğu Türk-İş'e bağlı 12 sendika greve desteğini ilan etti. Nisan ayında Petrol-İş, Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş ve Tez Büro-İş sendikaları bir araya gelerek, sonrasında DİSK'i kuracak çekirdeğin öncüsü olan Paşabahçe Grevini Destekleme Komitesi'ni kurdular.

19 Nisan'da, Süleyman Demirel'in başbakan olduğu dönemin bakanlar kurulu "memleket sağlığını bozucu nitelikte" olduğu gerekçesiyle grevi bir ay süreyle erteledi. 18 Mayıs'ta da TİS imzalandı. İşçiler bu sözleşme ile ücret ve sosyal haklar bakımından önemli kazanımlar elde etti. Türk-İş, Grevle Dayanışma

Komitesi'ni kuran beş sendikayı geçici sürelerle ihraç etti. Fakat bu süreç Türkiye işçi sınıfı için çok daha büyük bir kazanım getirdi. Üzerinden bir yıl geçmeden,

Şubat 1967'de DİSK kuruldu. Böylece Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde yepyeni bir dönem başladı.

1991 Zonguldak: Büyük madenci yürüyüşünün 28. yılı

Zonguldak maden işçileri 28 yıl önce Türkiye işçi sınıfı tarihinin en büyük, en militan eylemlerinden birine imza attılar. 1990 yılının Ağustos ayında Hükümet ile Genel Maden İşçileri Sendikası arasında 48 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri ücretler konusunda tıkanıp, dönemin iktidarı işçilerin zam talebini çok yüksek bulurken, işçiler ise 1980 sonrası ücretlerinde yaşanan kayıpların giderilmesini istiyordu. Üç ay süren görüşmelerde anlaşma sağlanamayınca maden işçileri 30 Kasım'da greve çıktı.

Hükümetin ve dönemin cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın "madencilikte devleti sileceğiz" diyerek TTK'nın özelleştirilmesini savunan açıklamaları, mücadelenin seyrini de değiştirdi. Grev, sadece maden işçisinin grevi olmakla kalmadı, Zonguldak hal-

kını da bir bütün olarak mücadelenin etrafında birleştirdi. Kent, her gün bir miting alanına dönüşüyordu. Madencilerin eşleri bu mücadelede en ön saflarda yerini alıyor, çocukları da "Babamız nerede biz oradayız!" sloganlarını atıyordu. Türkiye'nin dört bir yanından işçiler, birer yevmiye-

lerini göndererek, dayanışma eylemleriyle maden işçisine destek oluyordu. Türk-İş'e bağlı sendikalar da 3 Ocak'ta bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirerek desteklerini sundular.

4 Ocak günü binlerce işçi sendika binasının önünde hep bir ağızdan "Silkele başkan düşüyor-

lar!" sloganını atarken, sendika başkanı Şemsi Denizler ise işçilere "Arabalarımızı engellediler, arabayla gidemiyoruz ama ayaklarımız var, yürüyeceğiz" şeklinde sesleniyordu. Bunun ardından işçiler "Gemileri yaktık geri dönüş yok!" sloganıyla Ankara yoluna düştüler.

Yaklaşık 100 bin kişi beş gün boyunca, devletin kolluk kuvvetlerinin önlerine kurduğu barikatları teker teker aşarak Mengen'e kadar yürüdüler. 8 Ocak'ta devlet yetkilileriyle bir görüşme gerçekleştiren Şemsi Denizler, işçilerden gelen "Ölmek var, dönmek yok!" tepkilerine rağmen yürüyüşü bitirdiklerini ve Zonguldak'a döneceklerini açıkladı. İşçiler Zonguldak'a dönüp greve devam ederken sendika temsilcileri görüşmeler için Ankara'ya gittiler. Ancak bu görüşmelerden de sonuç çıkmadı. Zonguldak'a dönen işçiler grevi sürdürseler de daha sonra hükümet, 25 Ocak'ta Körfez Savaşı bahanesiyle ülkedeki tüm grevleri yasakladı. Maden işçileri 27 Ocak'ta işbaşı yaptı. Sözleşme de 6 Şubat'ta işçilerin tam istedikleri oranda olmasa da ona yakın bir oranla, %147 zam karşılığında imzalandı.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

2019'da ekonomi nereye gidecek?

AKP iktidarı, ekonomik krizde en kötü dönemi atlattığımızı söyleyip duruyor. Bu doğru değil. Tam tersine 2019'da halkı çok daha kötü bir ekonomik tablo bekliyor. Çünkü Türkiye'de hâkim olan kapitalist piyasa ekonomisinin krize neden olan yapısal sorunları hiçbir şekilde çözülmedi. Piyasa kuralları çerçevesinde krizin etkilerini ötelemeye yönelik politikalar izlendi. Uluslararası ekonomik gelişmeler de Türkiye'nin aleyhine işliyor. 2008-2009 kriz yıllarının ardından batan finans şirketlerini kurtarmak için ABD ve Avrupa karşılıksız para basıp tüm dünyaya ucuz finansman sağlıyor, bizim gibi ülkeler de düşük ama ortalamanın üzerinde faiz vererek sıcak parayı çekiyor, özetle sürekli borçlanarak büyüyorlardı. 2019 yılında, özel sektörü aşırı derecede borçlu olan ve dış borçlanması giderek artan Türkiye'nin dışarıdan para bulması giderek zorlaşacak. Çünkü parayı elinde tutan emperyalist merkezler de artık para politikalarını sıkılaştırıyor. Şimdi borcu borçla kapatan Türkiye ekonomisi her geçen gün

daha yüksek faizlerle borçlanıyor.

Stagflasyon tehlikesi

Aşırı miktarda ve yüksek faizle dış borçlanma ancak sürekli büyüyen bir ekonomi ve güçlü bir para birimi ile sürdürülebilir. Türkiye'deki gidişat ise hem ekonomik küçülmeye hem de paranın değerini kaybetmesine (enflasyon) doğru. Ekonomik durgunluk ve enflasyonun bir arada yaşanması stagflasyon olarak adlandırılıyor. Ekonomik krizler içinde en yıkıcı etki yaratan ve içinden en zor çıkılan durum da bu. Örneğin Japonya ekonomisi tüm 2000'li yıllar boyunca tam bir durgunluk içindeydi. Ancak enflasyon da ortalama olarak hep yüzde 2'nin altında kaldı, zaman zaman ekşiye düştü. Yani enflasyonun tersi durum olan deflasyon yaşandı. Böyle durumlarda burjuva ekonomistleri, enflasyonda belirli miktarda yükselişe katlanarak ekonomik büyümeyi destekleyen ya da ekonomik büyümeden fedakârlık ederek enflasyonu dizginlemeyi hedefleyen politikalar önerirler. Türkiye'de ise şu anda

ekonomik daralmaya ve işsizliğe yüzde 20'nin üzerinde bir enflasyon eşlik ediyor. Bir tür "aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık" durumu diyebiliriz.

Sanayi üretimi eksiye, ekonomi küçülmeye devam ediyor

Aylık olarak açıklanan sanayi üretim endeksi rakamları üretimin daralmakta olduğunu gösteriyor. Sanayi üretimi yıl sonunda, bir önceki yıla göre yüzde 5,7 azaldı. Özel olarak imalat sanayi sektöründe bu küçülme daha da çarpıcı: yüzde 6,5!

Geçtiğimiz ay açıklanan büyüme rakamları içinde sermaye yatırımları üçüncü çeyrekte yüzde 3,8 azalmıştı. Dolayısıyla sanayi üretimindeki bu düşüş hiç şaşırtıcı değil. Bu eğilim olumsuz yönde devam edecektir. Zaten Berat Albayrak'ın açıkladığı 2019 büyüme tahmini bile yüzde 2,3 idi. Yine Berat Albayrak'ın açıkladığı programda işsizliğin yüzde 12'nin üzerine çıkacağı öngörülmüştü. OECD ve İMF gibi kuruluşlar ise

Takvim etkisinden arındırılmış yıllık değişim oranları, Ekim 2018 [2015=100]

2019 için sıfıra yakın bir büyüme tahmin ettiklerini açıkladılar. İktidar bu çöküş tablosunu "dengelenme süreci" diyerek makyajlamaya çalışsa da durumun vahametini gizleyebilmeleri çok zor.

Enflasyonda mehter adımı

Enflasyon yüzde 25'e ulaştıktan sonra iktidarın makyajlama operasyonları ile seneyi yüzde 20'nin hemen üzerinde kapattı. Son açıklanan aylık rakamlar da tüketici fiyatlarının yüzde 0,40 oranında azaldığını gösteriyor. Enflasyonun bu gidişi mehter adımlarını andırıyor: iki ileri bir geri...

Enflasyonun 2019'da sıkıştırılmış bir yay gibi tekrar fırlayacağı-

nı öngörmek güç değil. Çünkü yıl sonunda görülen fiyat düşüşleri üç faktörden kaynaklandı. Bunlardan birincisi enerji fiyatlarındaki genel düşüş, ikincisi indirim kampanyaları, üçüncüsü ise KDV ve ÖTV indirimleriydi. İran ambargosu dolayısıyla enerji fiyatlarındaki düşüşün devam edeceğini söylemek zor. İndirim kampanyaları ve KDV/ÖTV indirimlerinin ise menzili yerel seçimlere kadar. Kaldı ki özellikle vergi indirimlerinin bütçe üzerinde yaratacağı yük, yarın enflasyonu körükleyici bir etki yapacaktır. Özetle 2019, ekonomideki küçülmeye rağmen enflasyonun yine yüksek seyredeceği bir yıl olacak.

Stagflasyonun işçi sınıfına etkisi ne olur?

Sermayenin saldırı planı hazır: Mezarda emeklilik, kölelik yasası, sendikasılaştırma yasasından sonra sıra kıdem tazminatında!

Görüldüğü gibi Türkiye'yi ciddi bir stagflasyon tehlikesi bekliyor. Yani kriz derinleşerek sürecektir. Sermaye ve onun şu anda başta bulunan iktidarı tüm bunları öngörüyor ve planını tüm faturayı işçi sınıfına ödetmek üzere yapıyor. İşçi sınıfına ödetilmek istenen fatura iki aşamadan oluşuyor. İlk olarak kısa vadede işsizliğin ve hayat pahalılığının artışı ile ikinci olarak ise yapısal ve uzun vadeli saldırılar ile krizin faturası

geniş kitlelere ödetilecek.

Uzun vadeli saldırıların neler olacağını öngörmek için geçmişe bakalım. Türkiye 1999 ve 2001 yıllarında iki defa stagflasyon yaşadı. 1999'da yüzde 3,4 oranındaki küçülmeye yüzde 69'luk enflasyon eşlik etti. 2001 yılında İMF'nin dayattığı enflasyonla mücadele paketine rağmen yüzde 5,7'lik küçülme ve yüzde 68 oranındaki enflasyonu beraber gördük. 1999 bugün emeklilikte yaşa takılan milyonları mağdur eden mezarda emeklilik yasasının gündeme getirildiği yıldır. 2001'den sonra bugün çalışma yaşamını işçi için cehennem çeviren yeni

iş yasası (nam-ı diğer kölelik yasası) yürürlüğe girmiştir. 2009'da yaşanan krizden sonra ise sendikalar kanunu değiştirilmiş ve işçi sınıfının örgütsüz bırakılmasına yönelik saldırılar artmıştır.

Şimdiki krize de sermaye aynı şekilde hazırlık yapıyor ve hedefe kıdem tazminatını koymuş durumda. Kıdem tazminatının fona devredilmesiyle işçi sınıfının elinde kalan son iş güvencesi de yok edilmek isteniyor. Böylece uzun vadeli olarak işçi çıkartmanın maliyeti düşürülecek ve pazarlık gücü azalan işçi sınıfının ücretleri adım adım asgari ücrete doğru çekilecek.

Kaşıkla verip kepçeyle almak

2019	Brüt Ücret ₺	Yasal Kesintiler ₺				Net Ücret ₺	Asgari Geçim İndirimi (İzmir Ocak-2019)	Maaş ₺	
		SGK + İşsizlik	Vergi	Gelir					
				Dilim	Gelir Vergisi				
1 Ocak	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	346,80	1.944,56	191,88	2.136,44
2 Şubat	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	346,80	1.944,56	191,88	2.136,44
3 Mart	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	346,80	1.944,56	191,88	2.136,44
4 Nisan	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	346,80	1.944,56	191,88	2.136,44
5 Mayıs	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	346,80	1.944,56	191,88	2.136,44
6 Haziran	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	346,80	1.944,56	191,88	2.136,44
7 Temmuz	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	346,80	1.944,56	191,88	2.136,44
8 Ağustos	2.720,00	380,00	27,20	20,64	915,16	371,60	1.919,76	191,88	2.111,64
9 Eylül	2.720,00	380,00	27,20	20,64	920,16	462,40	1.828,96	191,88	2.020,84
10 Ekim	2.720,00	380,00	27,20	20,64	920,16	462,40	1.828,96	191,88	2.020,84
11 Kasım	2.720,00	380,00	27,20	20,64	920,16	462,40	1.828,96	191,88	2.020,84
12 Aralık	2.720,00	380,00	27,20	20,64	920,16	462,40	1.828,96	191,88	2.020,84
Toplam	32.640,00	4.560,00	326,40	247,68	-	4.648,80	22.847,52	2.302,56	25.150,08
Ortalama	2.720,00	380,00	27,20	20,64	-	387,40	1.903,96	191,88	2.095,84

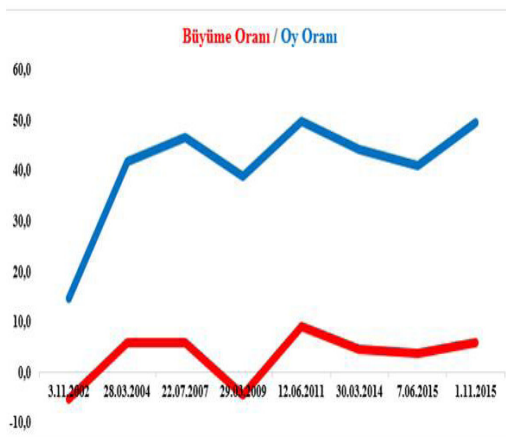
Asgari ücret zammı ile iktidar 2 bin lirayı bir psikolojik sınır olarak görüp 20 lira da üzerine çıktı. Yüzde 26 oranında yapılan zammın ne kadar iyi olduğu anlatılmaya başlandı. Oysa bu rakam hâlihazırda açlık sınırı seviyesindedir ve enflasyonla birlikte hızla bu sınırın altına gerileyecektir. Tayyip Erdoğan geçtiğimiz yıl da 1.600 liralık açlık sınırındaki asgari ücret için eleştiri yapan işçilere "elinize dilinize dursun" demişti. Asgari ücretin yıl sonunda ne hale geldiğini hep birlikte gördük.

Nitekim iktidar işçiye ilk darbeyi gelir vergisiyle vurdu. 2019 yılı en düşük (yüzde 15) gelir vergisi dilimi 18 bin lira olarak belirlendi. Bu durumda asgari ücret alan bir kişi Ağustos ayında üst vergi dilimine geçiyor. Geçtiğimiz yıl çıkartılan

yasa gereği ele geçen net ücret 2020 liranın altına indiğinde AGİ'den telif ediliyor. Öte yandan brüt 2720 (net 2136) liraya kadar ücret alan tüm işçiler Eylül ayından itibaren fiilen asgari ücret almaya başlayacak.

DİSK Araştırma Merkezi'nin açıkladığı rakamlara göre enflasyon ve büyüme oranları hakkaniyetli biçimde hesaplandığında ilk vergi diliminin 37 bin lira olarak belirlenmesi gerekiyor. AKP iktidarı bu oranı düşük belirleyerek işçi sınıfından patron sınıfına kaynak aktarıyor. Çünkü büyüklü küçüklü tüm sermaye grupları için birbiri ardına vergi indirimi ve teşvikler açıklanırken bu uygulamaların bütçeye getireceği yük, 10 milyona ulaşan ve giderek artan asgari ücretliler dâhil olmak üzere, tüm işçi sınıfının ve kamu çalışanlarının sırtına yükleniyor.

Seçim ekonomisi nedir? İşçi sınıfı bundan neden ve nasıl zarar görür?

Türkiye bir seçim ekonomisi sürecine girdi. Erdoğan ve AKP iktidarı ekonomideki daralma eğilimini dizginlemeye ve seçimlerin sonrasına doğru ertelemeye çalışıyor. Çünkü daralma işsizlik demek işsizlik ise iktidar partisinin oy

kaybetmesi... Tüm veriler ekonomik büyüme oranları ile iktidar partisinin oy oranlarının arasında kuvvetli bir ilişki olduğunu gösteriyor. AKP'nin en büyük oy kaybını 2008-2009 kriz yıllarına denk gelen yerel seçimlerde yaşamış bir rastlantı değil. Bu yüzden yaklaşan seçimleri düşünen Erdoğan ve AKP sermayeye yönelik teşvik ve vergi indirimi politikalarına hız verdi.

Seçim ekonomisi, sorunların ertelenmesi ve daha da ağırlaşması demek. Örneğin asgari ücret açlık sınırının hemen üzerinde belirlendi. Patronlar çok daha düşük bir oran

önermişti. Ancak yine de TÜSİAD ve TİSK memnuniyetlerini açıkladılar. Çünkü bugün kimilerine yüksek görünen zam oranının enflasyon karşısında hızla eriyeceğini biliyorlar. Özellikle ihracatçı sektörlerde ucuz işçiliğe dayanarak rekabet etme şanslarını koruyacaklar. Geçtiğimiz yıl 420 dolar değerinde olan asgari ücret bu yıl yapılan zamla rağmen 381 dolara geriledi. Patronlar gün geçtikçe işçiliğin daha da ucuzlayacağını görüyor ve bundan memnuniyet duyuyorlar.

Oy verenler işçi ve emekçi milyonlardır. Patronların sayısı az ve bunun farkındalar. 2023'e kadar seçim olmadığını düşünerek işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik saldırı dalgasını başlatmak için bekliyorlar.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir! Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!

Kıdem tazminatı hakkımız, patronları işten atmaktan caydırıcı ve elimizde kalan son iş güvencemizdir.

Kıdem tazminatına göz dikenler patronları bu yükten kurtarmak, krizin faturasını kitlesel ve maliyetsiz işten çıkartmalarla biz işçilere ödetmek istiyorlar.

Neden işçilerin çoğunluğu yasal hakkı olduğu halde kıdem tazminatı alamıyor?

Çünkü patronlar işçilerin yasal haklarını gasp ediyor ve yasaları uygulamakla yükümlü hükümet bu hak gaspına göz yumuyor.

Çünkü 25/2 maddesi ile işçilere iftira atıp, kıdem tazminatını gasp ediyorlar. İş yasasını patronların çıkarına düzenlemişler. İftira atan iddiasını ispatlamakla değil, işçi masumiyetini kanıtlamakla sorumlu tutuluyor.

Çünkü patronlar sendikalaşmayı engellemek için işçilerin anayasal haklarını çiğniyor ve hükümet göz yumuyor.

Kıdem tazminatı sorunu

nasıl çözülür?

Sendikali işyerlerinde patronlar kıdem tazminatı hakkını gasp edemiyor. Sendikalaşma kıdem tazminatının güvencesidir.

Patronlara iftira atma serbestliği sağlayan 25/2 kaldırılmalıdır. Patron iddiasını ispat etmek zorunda bırakılmalıdır.

Mevcut sistem dahilinde tek gün çalışanın ve işten kendi isteğiyle ayrılanların da tazminat hakkı kazanacağı düzenlemeler yapılabilir ve yapılmalıdır.

Fona devir yağmadır!

Geçmişte konut edindirme yardım fonunu, deprem vergisiyle toplanan paraları yağmaladılar. Bugün işsizlik fonunu yağmalıyorlar. Yarın da kıdem tazminatı fonunu yağmalayacaklar. Önce yağmaladığımız fonların hesabını verin, işçinin alınterinden kestiklerini sahibi geri verin!

Kıdem tazminatı hakkımıza dokundurtmayız! Geleceğimizi karartmayız!

Kıdem tazminatı işçi sınıfının gözü gibi koruması gereken

bir hakkıdır. Kırmızı çizgimizdir. Kıdem tazminatını gelecek kuşaklar için de korumak zorundayız. Bugün emeklilikte yaşa takılanlar diye bir sorun varsa 1999'da ve sonrasında emeklilik hakkımızı savunmadığımız içindir. Aynı hataya düşersek geleceğimizi göz göre göre karartmış oluruz.

Ayrı gayrı yok! Birleşik işçi cephesi var!

Türk-İş ve DİSK'in kıdem tazminatını kırmızı çizgi kabul eden ve genel grev sebebi sayan genel kurul kararları vardır. Bu sendikalar kararlarının gereğini yapmalıdır. Hak-İş fon tuzağını savunarak patronların ekmeğine yağ sürmektedir. Hak-İş'li kardeşlerimiz yöneticilerinin bu yanlış yoldan dönmesi için seslerini yükseltmelidir. Sendikali, sendikası, çalışan ve işsiz tüm işçi ve emekçiler kıdem tazminatı hakkımızı savunmak için birleşmelidir.

Kıdem tazminatını korumanın yolu işçilerin birliğinden ve genel grevden geçer!

Levent Dölek

Testi kırılmadan

2019 yılı sınıf mücadelesi açısından sert bir hesaplaşma dönemi olacak. Ekonomik kriz derinleşiyor. Sermayenin bunu engellenebilecek hiçbir çözümü yok. Ama bu krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için çok ciddi bir hazırlıklı var. Sermayenin eylem programı belli. İktidarla birlikte hazırlandı ve yerel seçimlerin ardından en gaddar biçimde uygulamaya konacak.

Bu saldırı programının ana başlığı işten atılmalar olacak. Sadece üretimdeki azalma dolayısıyla işten atılmalar olmayacak. Genel işsizlik ortamında işini kaybetmeme korkusu yayıldıkça patronlar aynı, hatta daha fazla üretimi daha az işçiyle yapmaya yönelecekler ve işçilere insanlık dışı çalışma koşullarını dayatacaklar. Yine işsizlerden oluşan yedek işgücü ordusunun safları kalabalıklaştıkça ücretlerin genel seviyesini de adım adım aşağı çekecekler.

Her bir fabrika ve işyerinde işçiler bu saldırıyı göğüslemek zorunda kalacak. Ancak bir de bu saldırının genel boyutu var. Sermaye buna yapısal reformlar adını veriyor. Kıdem tazminatının fona devredilmesi ve özel istihdam bürosu adı altındaki işçi simsarlığı bürolarının istihdam sürecinin merkezine yerleştirilmesi en önemli başlık olarak karşımızda duruyor. İşçi sınıfı bu saldırıya fabrika ve işyerlerini aşan genel bir cevap üretmek ve bu saldırıya sınıf olarak direnmek zorunda.

Türkiye işçi sınıfının bu saldırıyı göğüslemek ve geri püskürtmek için yeterli gücü var. Ancak yeterli hazırlığımız olduğunu söyleyemeyiz. Lafımızı esirgmeden konuşmalıyız, sendikalar tam bir körlük ve atalet içerisinde. Gelen saldırının boyutunun doğru kavrandığı kanaatinde değilim. İşsizlik dalgasının büyüyen geldiği malum. Ama sendikal harekette bu dalga sanki geçici olacaktı gibi bir beklenti var. Çıkışları asgariye indirmek için pazarlık yapmak ve örgütlü işyerlerindeki statükoyu korumak esas davranış tarzı olarak öne çıkıyor. Patronların belli ki hükümetle koordinasyon içinde, gönüllü çıkışlara ağırlık vermesi ve işten çıkarmaları nispeten ağırdan alması bir yanılsama yaratıyor. Bu durumun ömrü yerel seçimlere kadardır. Bu tarihi aynı zamanda sermayenin büyük taarruzunun başlangıç tarihi olarak da düşünebiliriz.

Sermaye ondan sonra fabrika ve işyerlerinde çok daha saldırgan olacaktır. Ancak daha önemlisi kıdem tazminatı saldırısı ile birlikte esnek bir emek gücü piyasası yerleştirilirse bunun sonuçları kolay geri döndürülemez olacaktır. İşten atılmış bir işçinin yeniden aynı koşullarda iş bulması mümkün olmayacağı gibi hâlihazırda çalışan işçilerin de koşulları kötüleşecek, dahası zaten gerilemekte olan sendikal hareket sürekli işçi sirkülasyonunun arttığı esnek ve kural dışı çalışma ortamında örgütlenmeyi bırakın mevcut örgütlülüğünü bile korumakta büyük güçlük çekecektir.

Sendikal hareket bu gerçekliği görmek ve üzerindeki ataleti derhal atmaya zorundadır. Açık ve net olmalıdır. Bu saldırı bir genel grevin de dostlar alışverişte görsün mantığıyla yapılan mitinglerle hiçbir benzerliği yoktur. Türkiye'nin değişen koşulları içinde bu genel grev kamu işçilerine dayanamaz, mutlaka özel sektörü de kapsamak zorundadır. Özel sektörde işyerinin özel gündemiyle değil de sınıfın genel çıkarları için grev yapmak ise çok ciddi bir ön hazırlığı gerektirir. Bu ön hazırlık çok gecikmiş durumdadır ve kaybedecek tek dakika dahi yoktur.

Tüm işyerlerinde bugünden itibaren seferberlik ilan edilmelidir. Önce bir eğitim

ve bilgilendirme seferberliği... Kıdem tazminatının önemini ve saldırının boyutunun iyice kavranması şart. Fonun nimetleri ile ilgili Hak-İş'in de dahil edildiği devasa bir propaganda makinesinin işletildiği unutulmamalı. Ama işçi sınıfında özellikle kriz koşullarında kıdem tazminatını savunmak için içgüdüsel bir refleks gelişecektir. Bu da işimizi kolaylaştırır. Ancak esas sorun işçi sınıfının kıdem tazminatını koruyabileceğine dair bir özgüven geliştirmesi ve sendikalarının bu yolda gideceğine dair güven duymasıdır.

Örgütlü işçi greve de mücadeleye de hazırdır. Ya da daha doğru bir ifadeyle kısa sürede hazır hale getirilebilir. Kritik eşik şudur: İşçiler kıdem tazminatı için bir genel grevin parçası olarak şalteri indirir, sonuna kadar gider. Gerekli olan tek şey bu konuda yalnız olmadığını ve diğer fabrikaların da onlarla birlikte üretimi durdurmakta olduğunu bilmesidir. Bu olduğu takdirde genel grev örgütlü işyerlerini içine katarak ve genel olarak halkın desteğini alarak bir çığ gibi büyür ve sermayenin saldırısını boğar.

Bunu sağlamak için, bir birleşik işçi cephesi perspektifiyle konfederasyonlar arası eylem birliğinin sağlanması için çabalar yoğunlaşmalı ve en önemlisi somutlaştırılmalıdır. DİSK'in son derece olumlu bir şekilde başlattığı diyalog süreci bu doğrultuda geliştirilmelidir. Hem DİSK'in hem de Türk-İş'in kıdem tazminatı hakkını korumak için aldıkları ve genel grevi zorunlu kılan genel kurul kararları son derece önemli referanslardır. Ancak bu kararların gereği yapılmazsa kağıt üstünde kalacağını hepimiz biliyoruz.

İşçi sınıfına özgüven kazandırmak sendikaların görevidir. Bu, büyük ve birleşik mitinglerle sağlanabilir. DİSK bu süreçte lokomotif rolü üstlenebilir ve üstlenmelidir. Ama önce kendi içinde bir silkenip kendine gelmesi şart. Öncelikle DİSK kendi içinde birliğini sağlamak zorundadır. Bu artık ötelenemez ve ertelenemez bir zorunluluktur. Devamında dostların alışverişte bile görmediği türden görev savma kabilinden girişimlere artık son vermelidir. En son İstanbul'da Bakırköy mitinginde olduğu gibi katılanlara bile motivasyonu sağlamayan bir eylem, işçi sınıfının tamamına nasıl güven aşılayabilir? DİSK'in imzacısı olduğu mitinge ciddi bir kortej dahi oluşturmadan, işyerlerinden üyelerini taşımadan katılması (daha doğrusu katılmış gözükmesi) kabul edilemez. Tekrar ediyoruz. İşçi, sendikasını hem işyerinde hem de meydanlarda görmelidir. Her gördüğünde de mücadele azmi artmalı ve kazanabileceğine olan özgüveni pekişmelidir.

Krizle karşı kampanya da bu açıdan görev savma düzeyinin ötesine geçmiyor. Sendikalar açısından bu tür çalışmalar ne yazık ki sonuç alıcı olmadığı gibi işyerlerindeki ataletin de üzerini örtüyor. Öte yandan kabahat sendikalardan çok siyasetlerde. Halka bildiri dağıtmak ve stand açmak için onlarca siyasetin bir araya gelmesine gerek yok. Siyasetler bunu kendileri de yapabilir ve yapmalıdır. Biz fabrika önlerinde, servislerde, işçi güzergâhlarında bu tür çalışmalarını sürekli olarak yapıyoruz ve yapmaya devam edeceğiz. Sosyalistlerin daha önemli bir işleri yok ve olamaz da! Daha ilk toplantılarda uyarıştık. Kendi yapmamız gerekenleri platforma havale etmeyelim ve yapılamayan işlerin sorumluluğunu üzerimizden atmayalım dedik.

Gözlerinizi açın, ataleti atın, görevinizi yapın! Yapmıyorsanız yapacak olanlara yer açın! Testi kırılmadan bu uyarıları yapmak zorundayız.

Asgari ücret gerçekleri

Asgari ücret 2019 yılı Ocak ayından itibaren geçerli olmak üzere asgari geçim indirimini (AGİ) dahil net 2.020 lira oldu. En düşüğü (evli ve eşi çalışanlar için) 191 lira 85 kuruş olarak hesaplanan AGİ hariç tutulduğunda asgari ücretin 1.828 lira olduğu görülüyor. Geçtiğimiz yıl belirlenen AGİ dâhil 1.603 lira net asgari ücrete göre hesaplandığında ise yüzde 26 artış söz konusu. Türk lirasının değer kaybı açısından bakıldığında geçtiğimiz yılın başında 420 dolar olan (1603 lira) asgari ücret yeni zamma rağmen 381 dolara geriledi. Belirlenen rakam işçi sendikalarından Türk-İş'in 2.285, DİSK'in 2.800 net ücret taleplerinin ve TÜİK'in önerdiği 2.213 liranın altında kaldı.

Patronlar yapılan zammı nasıl geri alacaklarını biliyor: enflasyon!

Asgari ücret tespit komisyonunun işçi ve patron temsilcilerinin söz konusu rakamın altına beraberce imza attıkları görülüyor. Patronlar daha düşük bir asgari ücret için bastırıyorlardı. Ancak bundan sonra asgari ücret artışlarını fiyatlara yansıtarak kârlarında bir eksilmeye izin vermeyecekler. İşçi açısından ise bunun anlamı alım gücünün bugünden itibaren tekrar düşmeye başlaması demek. Türk-İş açlık sınırını Kasım ayı için 1.942 lira olarak açıklamıştı. Aralık için bu rakamın daha da artacağını biliyoruz. Ocak ve Şubat aylarıyla birlikte yeni asgari ücret

tekrar açlık sınırının altına düşecektir. Nitekim patron sendikası TİSK Genel Sekreteri yeni asgari ücretten memnun olduklarını söylemektedir.

Neye göre kime göre güzel?

Bu gerçekler ortadayken Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın yeni asgari ücreti "mükemmel değil ama güzel bir ücret" olarak nitelmesini anlamak mümkün değildir. Asgari ücretin adeta açlık sınırına endekslenmesinde güzel bir yan yoktur. Geçtiğimiz yıl Erdoğan, asgari ücret 1.603 lira olduğunda elinize dilinize dursun diyerek bu rakamı eleştiren işçilere çıkmıştı. Oysa biz yapılan zammın işçilerin elinden avucundan aylar hatta haftalar içinde kayıp gittiğini gördük. Yıl sonuna gelindiğinde ise asgari ücret açlık sınırının çok altında kalmıştı. Ergün Atalay'ın "güzel bir ücret" tanımlaması bir kez daha iktidarın ve patronların utanmazca işçilere "daha ne istiyorsunuz" demesine zemin yaratıyor. Oysa işçiler asgari ücretin açlık sınırına endekslenmesine alışmamalı, bu dayatmayı kabullenmemelidir.

Türkiye asgari ücretliler ülkesi oldu

Yapılan zam asgari ücretlinin geçtiğimiz yılki kayıplarını dahi karşılamadığı gibi bir anda asgari ücretli sayısını 7 milyondan 10 milyonun üstüne çıkarmıştır. Zira asgari ücret zammından önce asgari ücretliler ile asgari ücretin yüzde 20'si kadar daha fazla ücret alanla-

rın sayısı 10 milyon 431 bin kişiydi. Yani toplam ücretli çalışanların yüzde 64'ü! Türkiye bir asgari ücretliler ülkesine dönüşmektedir. Bir başka ifadeyle Türkiye'de çalışanların yüzde 64'ünün ücretleri açlık sınırına çekilmiş durumdadır. Bu durumun en büyük sebebi sendikalaşma ve toplu sözleşme oranlarının son derece düşük olmasıdır. Sendikalaşmanın patronların ve iktidarın baskılarıyla engellenmesidir. Hâl böyle olunca da işçi sınıfının geçim koşulları her geçen yıl açlık sınırına ve altına doğru gerilemektedir.

Ne yapmalı?

Mücadele yeni başlıyor. Tüm baskılara rağmen örgütlenmek, sendikalaşmak son derece önemli. Sendikali işyerlerinde ise üretimden gelen gücün kullanılması ve ücretlerin açlık sınırından yoksulluk sınırına doğru çekilmesi şart. Aksi takdirde sendikali olmakla olmamak arasında bir farkın kalmadığı bir ortamla karşı karşıya kalırız. En önemlisi ise tüm işçi sınıfının, sendika ayrımlı olmadan, sendikali sendikası, çalışan işsiz demeden bir Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşmeleridir. Fiyatlar üzerinde denetim sağlanması için ve işçi ücretlerine her ay enflasyon oranında otomatik zam (Eşel Mobil-Oynak Merdiven sistemi) için seferber olmalıyız. Asgari ücret tespit komisyonunda bir tiyatro oynandı ve perde kapandı. Şimdi sınıf mücadelesi zamanı!

Mustafa Kemal Coşkun**RTE İnşaat Taahhüt Ticaret A.Ş.**

Epey bir zaman önce Erdoğan, “devleti bir anonim şirket gibi yönetmek” istediğini söylemişti. Yıllardır temelleri atılan bu sağ-liberal anlayışın son cumhurbaşkanlığı seçiminden itibaren doğrudan uygulanmaya başladığını söyleyebiliriz. Ancak bu isteğin Erdoğan’ın kişisel hırsıyla açıklanması yanlış olacaktır. Bir kere bu sağ-liberal yönetim anlayışı hiç de yeni değil. 80’li yıllarda İngiltere’de Thatcher, ABD’de Reagan, bizde de Özal bu düşüncüyü dile getirmişti. Şimdi de ABD’de Trump, Türkiye’de Erdoğan bunun öncülüğünü yapıyor. Buradan da anlaşılacaktır ki devletin şirket gibi yönetilmesi, kimsenin kişisel hırsından değil, burjuva sınıfının daha fazla kâr elde etme ve bunu yaparken de buna karşı olabilecek tüm sınıfları, daha doğrusu işçi ve emekçileri baskı altına alma ihtiyacından kaynaklanıyor. Böylece burjuva sınıfının desteğiyle Erdoğan, devleti bir anonim şirket, kendisini de bu şirketin CEO’su yapıyor. İslamcılık ve muhafazakarlık da bu iş için en uygun ideoloji. Erdoğan boş yere seçilmiş değil yani.

Ülkeyi şirket gibi yönetmenin değişik göstergeleri var. Örneğin kapitalist toplumda devlet burjuvazinin hizmetindedir, ancak normalde burjuva sınıfı devleti doğrudan değil kendi temsilcileri aracılığıyla yönetir. Oysa cumhurbaşkanlığı seçiminden sonra kurulan hükümette dört bakanın iş adamları arasından seçilmesi, bu durumun değiştiğini, yani burjuvazinin artık doğrudan doğruya devlet yönetimini eline almaya başladığını gösterir. Elbette ki işçi ve emekçi sınıfların bütünüyle aleyhine olarak yapıyor bu.

Ülkenin şirket gibi yönetilmesinin en çarpıcı örneği Varlık Fonu’nun kurulmasıdır. Erdoğan, ülkenin mal varlıklarını kimse hesap sormadan alıp satayım istiyor, böylece ülkede yaşayan insanları vatandaşa değil fakat bir şirket çalışanı haline getiriyor. Ülkenin en önemli mal varlıklarını, gelir getirci kurumlarını, kaynaklarını devlet denetimi dışına çıkararak, özel şirket gibi kendi kasasına alıyor. Bunlar için de kimse hesap sormasın, istediğim gibi alıp satayım istiyor. Varlık Fonu’nun Sayıştay denetimi dahil olmak üzere devlet kurumlarının uymakla zorunlu olduğu yasalardan muaf tutulmasının nedeni de bu. Grevler boş yere yasaklanmıyor. En basit bir eylemin bile iktidar tarafından tehditle karşılanması, işçilerin ve işçi önderlerinin tutuklanması da bu yüzden. Devleti şirket gibi yönetmenin sonucu bu.

Devleti şirket gibi yönetme isteğinin temel nedeni, özellikle ekonomik kararların tek elden ve çok hızlı biçimde alınmak istenmesi. Bunun başka önemli sonuçları da var. Nitekim yasama işlevsiz hale getirilip bakanlıklar da icra memurluğuna dönüştürüldü. Artık yasalar mecliste değil, doğrudan cumhurbaşkanlığı tarafından çıkarılıyor. Yargı ise tamamen cumhurbaşkanının ağzından çıkacaklara odaklanmış durumda. Artık cumhurbaşkanının her sözü bir “mahkeme kararı” biçiminde algılanıyor. Anayasanın bile rafa kalkması, AİHM kararlarına uyulmaması da bu yüzden. İşte bütün ülkede birçok alanda yaşanan hukuksuzlukların temel nedeni de ülkenin şirket gibi yönetilmeye başlanmasından başka bir şey değil.

Ancak bu “şirket” batmak üzere. Aynı gemideyiz teraneleri de batan şirketin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için. İşçi ve emekçiler, ancak siyasal bir devrim aracılığıyla bu cendereden kurtulabilir. Bunun başka bir yolu yoktur. Ve kimilerinin sandığı gibi, böyle bir devrim, dünyanın hiçbir yerinde çok da uzak değildir.

Mehter marşıyla Amerikan seferi

ABD’nin bir yere gittiği yok... Tabii Ortadoğu halkları olarak onları “Yankee go home!” diyerek bu topraklardan kovmadıkça!

Trump’ın ABD askerlerini Suriye’den çekme kararı Erdoğan’la yaptığı telefon görüşmesinin ardından geldi. Türkiye’de bu karar iktidarda ve onu destekleyen milliyetçi çevrelerde son derece olumlu karşılandı. Bir süredir Erdoğan, Mımbıç ve Fırat’ın doğusuna yönelik askeri müdahaleye hazırladıklarını açıklamaktaydı. Hatta birkaç gün içinde operasyonun başlayacağını duyurmuştu. Dolayısıyla gelişmeler bu politikayı destekleyen çevrelerde büyük bir başarı olarak ve kararlı duruşun ABD’ye geri adım attırması olarak yorumlandı. Ne var ki bu yorumlar gerçeği yansıtmıyor.

Amerikan çıkarlarında geri adım yok, yönetimde çatlak var

ABD yönetiminin kendi iç çelişkileri dolayısıyla Trump’ın B ya da C planını kendi tercih ettiği bir zamanlama ile gündeme getirmesi söz konusu olmuştur. Trump’ın bu inisiyatif Pentagon başta olmak üzere yönetim içinde tepkiyle karşılanmış, bu tepkiler Savunma Bakanı James Mattis ve Trump’ın DAİŞ karşıtı koalisyondaki özel temsilcisi Brett McGurk’un istifası ile doruk noktasına ulaşmıştır. Eğer ABD, Erdoğan’ın kararlı duruşu karşısında geri adım atmış olsaydı, Trump ve Erdoğan arasındaki mutabakatın ABD’nin bölgedeki plan ve çıkarlarına ters düşmesi gerekirdi. ABD bazı tavizler vermiş olmalıydı. Oysa durum böyle değil.

NATO koridoru

Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı harekâtları ile birlikte TSK ve ÖSO’nun Suriye’deki etki alanını genişletmesi ABD’nin bölgede bir NATO koridoru oluşturma planıyla uyumlu idi. TSK ve ÖSO’nun Suriye’nin kuzeyindeki özellikle Arap ve Türkmen nüfusun ağırlıklı olarak bulunduğu başka bölgelere girmesi de yine NATO koridoru perspektifi dahilindedir.

Mattis istifa etti ama planı yürürlükte

ABD’nin PYD/YPG ve PKK’ye tam destek verdiği ve Türkiye’nin bastırmasıyla bundan geri adım attığı da doğru değildir. Zaten ABD bir süredir PKK liderlerinin başına ödül koymuştur. PYD/YPG’yi PKK’den kopartmak en başta ABD’nin planları dahilindedir. “YPG ile PKK’yi savuşturabiliriz” sözü bugün Trump’ın kararını eleştirerek istifa eden James Mattis’e aittir. Mattis istifa etmişse de planı yürürlükte. ABD’nin çekilmesiyle birlikte Kürt siyasi ve askeri güçleri içindeki çatlakların derinleşmesi beklenebilir. Suudi Arabistan destekli aşiretlerin

PYD ile ittifak halinde oldukları SDG’den uzaklaşmaya başlaması, Barzani’ye bağlı Rojava peşmergelerinin bölgeye getirilmesi bu doğrultuda ve ABD’nin inisiyatif dahilindeki gelişmelerdir.

Trump’ın taşeron ihalesi

Trump’ın sadece Ortadoğu’da değil genel olarak dış politikada en fazla öne çıkardığı unsurun ABD çıkarlarını koruma maliyetini müttefiklere (taşeronlara) yüklemek olduğu biliniyor. Trump Suriye ihalesinin askeri kısmını Türkiye’ye, mali kısmını da Suudi Arabistan’a vermek istediğini açık açık söylüyor. Erdoğan’la yaptığı mutabakatı da yine tam olarak bu bakış açısıyla savunmaktadır. Trump, “Erdoğan, DAİŞ’i temizleme işini üstlenebileceğine dair beni ikna etti” derken kastettiği Erdoğan’ın Amerikan çıkarlarını korumak üzere askeri, siyasi ve ekonomik maliyet üstlenmeye hazır olduğudur.

Astana’nın ipini çekmek

Nihayet ABD, bir yandan Türkiye’yi NATO koridoruna çekip bölgede Amerikan ve İsrail çıkarlarını korumak üzere kullanırken bir yandan da Astana sürecini baltalamak istemektedir. Gelişmelerin ABD’nin Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey’in çok tepki çeken “Astana’nın ipini çekme vakti geldi” açıklamasının ardından yaşanması dikkat çekicidir.

Erdoğan Amerikan askeri kalsın istiyor

Erdoğan hiçbir biçimde ABD’ye geri adım atmış ya da ABD çıkarlarını tehdit ediyor değildir. Öyle ki Trump’ın çekilme kararının ardından Erdoğan, ABD’nin aceleci davranmaması için ısrarcı oldu. TSK ve ÖSO’nun Suriye’de girişeceği harekâtlar için lojistik destek talebinde bulundu. Zira ABD’nin hızlıca çekilmesi halinde oluşacak boşluğun Suriye ordusu ve ona bağlı güçler tarafından doldurulması, Erdoğan ve TSK yönetimi ile ABD’nin ortak kaygısıdır.

Rusya ve Suriye gelişmelere kuşkuyla yaklaşıyor

Nitekim ABD ve Türkiye arasındaki yakınlaşma Rusya tarafından temkinli ve kuşkuyla bir biçimde karşılanmış, Suriye hükümeti ise Trump-Erdoğan mutabakatı ile Türkiye’nin Suriye’ye askeri müdahale tehditlerini düşmanca bir girişim olarak nitelemiş, Suriye ordu birlikleri Mımbıç’ın Batısında TSK ve ÖSO’ya karşı mevzilenirken Suriye’nin Kuzeyi’ndeki Kamışlı ilinde Esad yanlısı ve Erdoğan karşıtı mitingler düzen-

lenmiştir. Ardından PYD, Mımbıç şehir merkezinde de Suriye ordusunun konuşlanması için de Esad ile anlaşmış ve ordu Mımbıç’e girmiştir. Erdoğan, Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu ve MİT müsteşarı Hakan Fidan’ı Rusya’ya göndererek Rusya’nın kuşkuğunu gidermek ve PYD ile Esad arasında gelişmekte olan işbirliğini bozmak için yoğun bir diplomatik çaba içine girecek. Ancak sahada elle tutulur sonuçlar olmadan, özellikle Putin’in “istediğimiz gibi ilerlemiyor” dediği İdlib’te somut adımlar atılmadan Rusya’nın ikna edilmesi zor olacaktır.

Durum hızla bir çıkmaza sürüklenebilir

Erdoğan ve iktidarının medyası tarafından propaganda edilen başarı tablosunun altı boş olduğu gibi sahadaki gelişmeler gidişatı derhal ters bir istikamete çevirebilir. Şu ana kadar Erdoğan’ın lehine işleyen Amerikan yönetimindeki çatlak tam tersi sonuçlar da üretebilir. Nitekim Trump’ın çekilme kararına muhalefet eden Pentagon, Vaşington’da geri adım atmış gözükse de sahada atağa geçmiş durumdadır. ABD’nin başını çektiği koalisyon hava kuvvetlerinin yoğun ateş desteği altında SDG/YPG güçleri DAİŞ’in elinde kalan son mevzilere yönelik taarruz başlatmıştır. ABD, sırf Suriye’de bulunmasını gerekçelendirmek amacıyla ikiyüzlüce bu bölgeyi temizleyecek bir harekâta girişmiyordu. Hatta Erdoğan bile bunu eleştirmekteydi. Geline aşamada Pentagon kendi elindeki kozu Erdoğan’a vermek istemediğini göstermiş durumda. İlerleme hızı, Trump’ın çekilme takviminden çok önce bu bölgelerin, DAİŞ’ten temizlenmiş olacağını gösteriyor. Trump ve Erdoğan arasındaki mutabakatın belkemiğini oluşturan söylemin Erdoğan’ın DAİŞ kalıntıları temizlemek üzere teminat vermesi olduğu düşünülürse bu gelişme bir anda mutabakatı fiilen geçersiz hale getirebilir.

ABD evine dönmüyor

Geline aşamada Suriye’den çekilme kararının aslında gerçek bir çekilme olmadığı da anlaşılıyor. Trump, Suriye’nin ardından Irak’tan da çekilmenin gündeme gelip gelmeyeceği sorusuna net bir şekilde hayır diyerek cevap verdi. Eğer Suriye’de bir şey yapmak isterlerse Irak’ı üs olarak kullanacaklarını da ekledi. Nitekim Irak’ın Güneybatısı’nda Suriye sınırında iki Amerikan üssü inşa ediliyor. İncirlik yerli yerinde duruyor ve bölgeye kan kusmaya devam ediyor. ABD, Kıbrıs’ta da üs elde etmek için bastırıyor. Yani ABD’nin bir yere gittiği yok! Tabii Ortadoğu halkları olarak onları “Yankee go home!” diyerek bu topraklardan kovmadıkça!

ABD Kürtleri değil, kendi çıkarlarını korur

ABD’den koruma bekleyen

Kürt hareketi ve bölgenin Kürt halkı, ABD’nin sadece ve sadece kendi çıkarlarını koruduğunu ve koruyacağını görmüş bulunuyor. Bu ilk değil son da olmayacak. ABD’den yüz çevirip, “biz kalıyoruz” diyen Suriye’nin eski sömürgeci gücü Fransız emperyalizmine kapılanmanın sonu da farklı olmayacaktır. O Fransa ki birkaç yıl öncesine kadar Türkiye’nin bölgede uçuşa yasak bir alan ve tampon bölge kurmasını destekleyen tek Batılı devlettir. Bizler, PYD, Tel Abyad’a Amerikan bayrağını çektiğinde “indirin iblisin bayrağını” diyerek tepkimizi göstermiş ve Kürt halkını uyarırmıştık. Şimdi aynı Tel Abyad, bizzat ABD tarafından TSK ve ÖSO’ya Suriye’ye giriş güzergâhı olarak öneriliyor. Durum bu kadar açık iken ABD’nin çekilmemesi için imza toplanması, lobi yapmanın ve bu girişimlere eşlik eder biçimde anti-emperyalist söylemleri ırkçılıkla, Kürt düşmanlığı ile yaftalamanın bir anlamı yoktur. Elbette ki tutarlı bir anti-emperyalizm, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı başta olmak üzere tüm haklı ve meşru taleplerini desteklemeyi gerektirir. Ancak bunu sağlamanın yolu, ABD’nin yanından anti-emperyalizme saldırmaktan değil, anti-emperyalist cepheyi bölün milliyetçiliğe karşı halkların kardeşliğini savunarak anti-emperyalist cepheyi genişletip sağlamlaştırmaktan geçer.

Kürdistan umacısı da vaadi de yalandır!

Türk milliyetçileri bir kez daha anti-emperyalizmi Kürt düşmanlığının sularında boğmaktadır. Dün ABD’ye karşı beka savaşından bahsedenler bugün, aynı ABD’yi alkışlamaktadır. Yıllarca ABD’nin bölgede stratejik olarak bir Kürdistan kurmak istediği yalanı ile Türk milliyetçilerinin zihinlerini kontrol ettiler. ABD, Kürdistan umacısıyla düğmeye bastığı anda milliyetçileri hizaya sokabiliyor. Şoven bir milliyetçilikle dumura uğratılmamış hiçbir zihin, Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkının, ABD’nin bölgedeki varlığından daha büyük bir tehdit olduğuna inanamaz. Bu yalana Kürtlerden de çok geniş bir kesim inandırıldı. Biraz olsun tarih bilinci olan bir Kürdün ABD’ye ya da başka emperyalist güçlere bel bağlamasının bir gerekçesi olamaz.

Kürtlerle barış ABD’yle savaş!

Emperyalizmin kadim oyunlarını tekrar ve tekrar sahnelenirken, çıkarları birleşmekten ve ABD’yi kovmaktan yana olan halklar, ABD’nin açtığı ihaleleri almak için yarışmaya ve ABD’nin çıkarları gerektirdiğinde birbirlerini boğazlamaya zorlanmaktadır. Bu oyun, mehter marşı eşliğinde ABD’nin peşinden sefere çıkmakla değil, tüm kardeş halklarla barışıp ve birleşip ABD emperyalizmine karşı bir mücadele cephesi oluşturmakla bozulur. Bu yüzden şiarımız bir kez daha Kürtlerle barış ABD ile savaşır!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Anayasa yok! YSK yok! Seçim yok! O halde boykot!

Devrimci İşçi Partisi olarak Aralık ayının başında "Düzen partilerinden kop! Ekmek ve Hürriyet kavgasında birleş!" şiarı ile yerel seçimlerde boykot çağrısı yapmıştık. Gelişmeler boykot tavrının istibdadı karşı ekme ve hürriyet mücadelesinde tek geçerli tutum olduğunu kanıtlamaktadır. Çağrımız öncelikle hakim sınıfların yerel parsa kapma kavgasında asla yeri olmayan sosyalistlerdir. Boykotta birleşmekten başka yol yoktur. Halkı uyarma ve seferber etme görevi herkesten önce sosyalistlerin omuzlarındadır. Bir kez daha "atı alıp Üsküdar'a geçenleri" seyretme lüksümüz yoktur.

İstibdad kaldığı yerden devam etmektedir

Erdoğan, anayasanın açık hükmünü hiçe sayarak ve ayaklarının altında çiğneyerek Meclis Başkanı Binali Yıldırım'ı İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanlığı'na aday gösterdi. OHAL koşullarında yapılan, pek çok şaibe ile anılan referandum ve genel seçimlerin ardından, muhalefet hiçbir şey olmamış gibi 31 Mart seçimlerine hazırlanmaya başlayınca, haliyle Erdoğan ve AKP de kaldığı yerden devam ediyor.

Anayasanın 94. maddesinin son paragrafı açıkça meclis başkanının partisinden meclis içindeki ve dışındaki siyasi faaliyetlerine katılmasını yasaklıyor. Yani Binali Yıldırım'ın aday olmak bir yana AKP'nin, adaylarını açıkladığı toplantıya katılması bile anayasaya aykırıdır. Erdoğan konuşmalarında Binali Yıldırım'ı meclis başkanı sıfatıyla ve bu anlamda güçlü bir aday olarak seçtiklerini açıkça ifade etmiş durumdur.

Normal koşullar altında YSK'nın bu adayı reddetmesi gerekir. Ancak seçimlerin güvenli ve adil biçimde gerçekleşmesinden sorumlu bu kurul da bağlanmış durumda. AKP iktidarı, Yıldırım'ın adaylığı ile gerçekleştirdiği açık anayasa ihlaline, 2019 başında görev süresi dolan YSK üyelerinin görev süresinin torba yasa ile uzatılmasıyla bir yenisi ekledi. Seçim kanunlarında yapılacak değişiklikler anayasanın 67/son maddesi gereği bir yıl içinde yapılacak seçimlerde uygulanamaz. Buna göre görev süresi uzatılan YSK üyelerinin 31 Mart seçimlerini yürütmesi anayasaya aykırı ve YSK'nın tüm kararları geçerli olacaktır.

Geriye Anayasa Mahkemesi (AYM) kalmaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin OHAL döneminde kendi içtihatlarını da çiğneyerek KHK'larla bir istibdad rejimi kurulmasına nasıl izin verdiğini hep birlikte gördük. Anayasa maddesi ne kadar açık olursa olsun yargıyı yürütenin sultanı altına sokmuş bu istibdad rejiminde Anayasa Mahkemesi'nin ne yapacağı meçhuldür.

Düzen muhalefeti istibdadın suç ortağıdır

CHP'nin AYM ve YSK'ya başvuru koşullarını araştırdığı söylenmektedir. Bu durum aleyhinde yapılacak her türlü hukuki girişim meşru ve haklıdır. Ne var ki CHP'nin bu yöndeki olası tutumu siyaseten geçersizdir. Zira mesele sadece Binali Yıldırım'ın adaylığının teknik olarak anayasaya uygun olup olmaması değildir. Mesele, istibdadın kendisini hiçbir hukuk kuralı ve kaidesi ile sınırlamaksızın seçimlerin propaganda, oylama ve sayım aşamalarını kendi çıkarları doğrultusunda düzenlemesidir.

Buna karşı hukuki değil siyasi bir karşı koyuş şarttır. Binali Yıldırım'a karşı çıkarttıkları müteahhit İmamoğlu, AKP'li eski belediye başkanlarını gezerken ve saray kapısında randevu kovalarken böyle bir siyasi karşı koyuş mümkün değildir. Muharrem İnce'nin 24 Haziran gecesi "adam kazandı" diyerek yaptığını, CHP bu sefer seçim öncüsinden başlayarak yapmaktadır.

Siyasi hedefi MHP'nin yerini almak olan İyi Parti ve burjuva muhalefeti diğer unsurları da CHP ile aynı pozisyondadır. Ankara'da Melih Gökçek dönemini eleştirmekten imtina eden üslubuyla AKP'den takdir toplayan faşist CHP adayı Mansur Yavaş bu gerici ortaklık zeminin bir sembolü halindedir.

Düzen muhalefeti'nin durumu bu iken HDP de kendi belediyeleri kayımlarla zapt edildiği ve gelecekte de ayısının yapılacağı açık açık ilân edildiği hâlde, hâlâ AKP'yi sandıkta geriletmekten bahsetmekte ve bunun için CHP ve Millet İttifakı unsurları ile işbirliği arayışlarını sürdürmektedir.

Anayasa, hak, hukuk tanımazlığa boykotla cevap verilmelidir

İstibdad rejimi sadece bir aday göstermiyor, 31 Mart seçimlerini hiçbir kural ve kaide tanımadan kendi çıkarlarına

uygun şekilde yapıp sonuçlandıracağını ilân ediyor. Buna verilecek tek geçerli ve anlamlı cevap boykottur! Ancak kitlesel bir boykotla, istibdadın anayasa, hak, hukuk tanımayan pervasızlığı püskürtülebilir.

Kaldı ki bugün Binali Yıldırım'ın anayasaya aykırı adaylığının iptali ya da meclis başkanlığından istifası mutlak bir gerekliliktir ama yeterli değildir. Anayasa Mahkemesi'nin anayasaya uygun karar vermesi bile artık bir kitle seferberliğini gerektirmektedir. Hürriyeti kazanacak güç, emekçi halkın sandıklarda kimin parayı toplayacağını kavgasına oy atmasıyla değil kendi kaderini eline almasıyla ortaya çıkabilir.

Mecliste figüran rolünü sineye çeken hiç kimsenin kendine muhalefet yakıştırmaması yapamayacağı bir noktaya gelinmiştir. Sine-i millet dışında millet hakkının hukukunun korunamayacağı bir aşamadayız.

AKP ve müteahhplerinin karşısına aynı onlar gibi müteahhplerden, tüccarlardan, tefeci ve toprak ağalarından dizilmiş listeleriyle çıkarlar, elbette kendi ikballeri için hürriyeti ilk feda edecek olanlardır.

Boykotta birleş! Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa et! Ekmek ve hürriyet için zincirsiz Kurucu Meclis!

Bir kez daha sorumluluk Türkiye'nin sosyalistlerindedir. Hürriyetin kalbine hançer saplanırken birkaç yerel yönetime odaklanan bir siyasetle yerel mevziler kazanmaktan ve AKP'yi sandıkta geriletmekten bahsetmek, ölümcül bir hata ve sorumsuzluktur. Böyle bir durumda yerel yönetimlere baş koymak, başını kuma gömmekle eşdeğerdir.

Sosyalistler hep birlikte istibdadı karşı hürriyet için yerel seçimleri boykot etmek üzere birleşmelidir! Daha önce hangi partiye oy vermiş olursa olsun, istibdadın açlığa ve sefaletle mahkûm ettiği milyonları ekmek ve hürriyet kavgasında, birleşik işçi cephesinde birleştirmek için kolları sıvmalıyız!

İstibdadı, yozlaşmış düzen siyasetinin ve kapitalizmin yıkıntılarının altında bırakalım! Bu harabelerin üzerinden işçi ve emekçilerin nasırlı elleriyle, zincirsiz bir Kurucu Meclis'le Türkiye'yi yeniden kuralım!

Armağan Tulun

Bu topraklarda fazlalık olan Suriyeli kardeşin değil!

Suriyelilere düşmanlık sesleri yükselmeye başladı yine. Antep'te örgütlü bir şekilde düzenlenen silahlı, bıçaklı saldırı, yaralanan Suriyeliler, Suriyelilere sağlanan "imkânlar" a dair bir dizi yalan üzerinden sosyal medyada yazılıp çizilenler... İnsan hicap duyuyor. Hem ırkçı, bayağı yaklaşımlardan hem de bu yaklaşımlara sahip olanların iki yüzlülüğünden.

Neymiş, "bizim insanımız" çalırken Suriyeliler yan gelip yatıyormuş, hepsine maaş bağlanmış. Bizim gördüğümüz, internette yalandan dolaşan bedavaya maaş kuyruğundaki Suriyeliler değil. Bizim gördüğümüz, sendikaların, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) gibi yapıların hazırladığı raporlarda söylediği; günde neredeyse 16 saat boyunca, en sağlıklı koşullar altında, asgari ücretin bile altında, sigortasız çalışmak zorunda olan Suriyeliler. 'Suriyeli Sığınmacıların Türkiye'de Emek Piyasasına Dahil Olma Süreçleri ve Etkileri: İstanbul Tekstil Sektörü Örneği' isimli bir araştırma, Suriyeli erkek işçilerin yüzde 99'unun, kadın işçilerin ise tamamının sigortasız çalıştırıldığını gösteriyor. İSİG Meclisinin raporunda, 2018'de en az 108 mülteci/göçmen işçinin, iş cinayetinde yaşamını yitirdiği belirtiliyor. Yerinden yurdundan olan Suriyeliler, yan gelip yatmıyor; insanlık dışı koşullarda çalışıyor, çalışırken ölüyor. Bu mudur Suriyelilere çok görülen? Diyorlar ki, Suriyeliler, sınavsız istedikleri okullara yerleştirilirmiş. Bu da sosyal medyada dolaşan şehir efsanelerinden biri. Gerçek ise Suriyeli çocukların 6'ya kadar düşen çalışma yaşı.

Doğrudur, Suriyeliler geldi, işsizlik arttı, kiralar yükseldi. Peki bunların sorumlusu, sigortasız çalışmayı kabul etmek zorunda kalan Suriyeli işçi mi, yoksa onun bu mecburiyetini bir fırsata çeviren patron mu? Türkiye'de 4 milyona yakın işsiz var. Onları işten atan Suriyeliler mi, yoksa kriz bahanesiyle işçi çıkartan, kâr hırsıyla krizin faturasını işçilere kesmek isteyen patron mu? Ev sahiplerinin başını sokacak bir yer arayan Suriyelilere istedikleri fiyatı çekmeleri, bunu fırsat bilip avuçlarını ovuşturarak yüksek kira zamları istemeleri mi gerekiyordu illa?

Her gün ortalama 5 bin Suriyeli ülkesini terk ediyor. Savaş başladığından beri neredeyse yarım milyon insan hayatını kaybettiler. Bu süre boyunca, yaklaşık 6 milyon Suriyeli yerinden yurdundan oldu. Başka diyarlarda yaşam mücadelesi için yollara düştü. Bir o kadarı da kendi ülkesinin topraklarında, evini barkını terk etmek zorunda kaldı. Savaş öncesi 24 milyonluk Suriye nüfusunun yarısı demek bu! Sadece geçtiğimiz 2018 yılında, 2 binden fazla insan Akdeniz'in sularında can verdi. Gerici iç savaşın en yoğun olduğu dönemlerde bu sayı 20 binleri bulmuştu. İnsan mecbur kalmasa, sonunda boğula-

rak mı öleceği ölümden beter bir yaşam mı kuracağı belli olmayan bir yola çoğunluğu çocuğunu da alıp, bazen de hepsini ardında bırakıp düşer mi? Suçlu onlar mı, yoksa Suriye'yi gerici bir iç savaşa sürükleyen emperyalizm, bölgedeki çıkarlarının peşinde bu ortamdaki nemalanmaya çalışan Erdoğan ve bölgenin diğer gerici rejimleri mi?

Suriyelilere düşmanca yaklaşımlar, genelde Erdoğan'ın istibdad rejiminden de en çok yakınanlar, ha bir de akli hep Avrupa'ya kapağı atmakta olanlar. Barbar, gerici bir iç savaşın pençesinde kalan Suriyelilere düşmanlık edenler, Erdoğan'ın kazandığı her seçimden sonra, istibdad rejimi biraz koyulaştı mı "artık bu ülkede yaşanmaz" sözleri eşliğinde gidecek ülke aramaya başlıyorlar. Suriyelilere "Gitsin, kendi ülkesi için savaşın" diyenler, bedelli çıktı mı soluğu banka şubesinde alıyorlar. TÜİK verileri, 2017'de bir önceki yıla göre Türkiye'den göç edenlerin neredeyse yarı yarıya arttığını, 250 binden fazla insanın göç ettiğini gösteriyor. Kendileri Almanya'ya, Belçika'ya gitti mi onun adı "beyin göçü", en kötüsünden "ekmek parası" olur. Suriyeli geldi mi bizi işimizden ediyor, kiralar artıyor, hastalıklar yayılıyor. Kendilerinin Suriyeliler için dediklerini, Hollanda'da, Almanya'da Türklere söyledikleri mi bunun adı ırkçılık oluyor, Suriyelilere daha ağırını söylediklerinde kendi değerlerine sahip çıkmak. İnsana hicap veren, işte bu ikiyüzlülük.

Mülteci sorunu da bir sınıf sorunu ve ülkesinden göç etmeyi "bir sorun" olarak yaşayanlar, o ülkenin işçileri, emekçileri, ezilenleri. Bu insanların yaşadıkları zorluklara sebep olan da, bundan fayda sağlayan da, yaşamları üzerinden kirliliği yapıp çıkar peşinde koşan da bu emperyalist kapitalist düzen. Suriyeli işçinin, Türk işçinin, bugün dünyanın diğer ucunda Göç Kervanı ile yola düşen Amerika sınırında saldırıya uğrayan Latin Amerikalı işçinin, her milletten emekçinin düşmanı aynı. Düşmanlık edilecekse Suriyeli kardeşimize değil, hep birlikte bu düzene karşı düşmanlık edelim. Suriyeli kardeşimizle ekmeğimizi de bölüşelim ama daha önemlisi asıl ekmek kavgasını patronlara karşı verdiğimiz bilelim, o kavgada yan yana gelelim, el ele verelim. Bu kavgayı Suriyeli kardeşimizi yerinden yurdundan eden emperyalizme karşı mücadele ile birleştirelim. ABD'yi, emperyalizmi Ortadoğu'dan kovmak, Türkiye'de İncirlik üssüyle, NATO'yla, ekonomik anlaşma ve dayatmalarıyla var olan emperyalist zinciri kırmak için mücadele edelim. Çünkü bu topraklarda fazlalık olan emperyalizm, Suriyeli kardeşimiz değil.

Sarı Yelekliler

Halk isyanı "zenginlerin cumhurbaşkanı"nı yere serdi!

Fransa'daki Sarı Yelekliler hareketi, işçi ve emekçilerin gücünün birleştiğinde nasıl da karşı konulamaz bir sel olacağını ele güne ve bütün dünyaya kanıtlamış bulunuyor. Bu hareket, yatırım bankacılığında Fransa'nın başına meteor hızıyla yükselen, sonra da burjuvazinin kasasını doldururken Fransa işçi sınıfının ve emekçilerinin geçmişte kazanılmış nesi var nesi yok silip süpürmeye girişen kibirli ve küstah bir cumhurbaşkanına en fazla bir ay içinde çok büyük bir yenilgi yaşattı. Dahası, Avrupa'nın genel sınıflar mücadelesinin dengelerini değiştirdi, dünya çapında birçok ülkenin işçi ve emekçileri üzerinde ciddi etkiler bıraktı.

Fransa, burjuvazinin 1970'li yıllarda başlayan uzun krizde işçi sınıfının geçmişte elde ettiği mevzileri ve kazanımları bir türlü parçalayamadığı ülkelerden biriydi. Fransa ile birlikte Avrupa emperyalist kapitalizminin iki önder ülkesinden biri olan Almanya'da bu iş 21. yüzyılın ilk on yılı içinde, hem de sosyal demokratların eliyle önemli ölçüde gerçekleşmişti. Ama Fransa'da burjuva hükümetlerinin 1995'te ve 2007-2012 arasında Sarkozy döneminde düzenlediği saldırılar, işçi sınıfının, zayıflamış olsa da sendika hareketini de harekete geçirecek verdiği mücadelelerle püskürtülmüştü.

Bir önceki cumhurbaşkanı sözde "sosyalist" Hollande döneminin (2012-2017) son yılında gündeme getirilen İş Yasası'nda değişiklikler büyük bir taarruzdu. Buna karşılık Fransa işçi sınıfı başka katmanların da katılımıyla, 2016 baharında devasa bir sosyal hareket başlattı. Aydınlar ve öğrenciler de "Nuit debout" ("Geceleri ayakta") adıyla, bizdeki Gezi deneyimi gibi eylemlerle buna destek oldu. Fransa o günden beri aralıklarla büyük mücadeleler sarsılıyor.

Hükümet yasa değişikliklerini meclisten geçiremedi ama anayasasının gerici bir hükmünden yararlanarak idari yöntemlerle yasalaştırdı. Yani 2016'da maç kitle hareketi için "galip sayılır bu yolda mağlup" denecek biçimde sona ermişti.

"Zenginlerin cumhurbaşkanı"na sınıf tepkisi

Ama 2017'de şimdiki cumhurbaşkanı Macron'un seçilişiyle dengeler değişti. Macron burjuvazinin büyük desteğiyle işçi-emekçi sınıflara karşı cepheden hücumu geçti. Sadece bir buçuk yıl içinde, İş Yasası'nda yeni değişiklikler ka-

bul edildi. Çok önemli ve başarılı devlet demiryolu şirketi SNCF'nin özelleştirilmesinin yolu açıldı, işçilerinin hakları tırpanlandı. Üniversitelerin paralı hale getirilmesinin ilk adımı atıldı. Emeklilik haklarının budanması için hazırlıklar tamamlandı. Servet vergisi kaldırıldı. "Karbon vergisi" adı altında benzin pahalılaştırılarak ekolojik krizin faturası da halka havale edildi.

İşte Sarı Yelekliler hareketi bu son önleme tepki olarak başladı. Dev metropollerin çevresindeki uydu kentlerde, küçük taşra şehirlerinde, kırsal Fransa'da ucu ucuna yaşayan, ama o bölgelerde kamu taşımacılığı olmadığından, hayatını sürdürmek için otomobil kullanmaya mecbur olan esnaf, zanaatkar, küçük işyerlerinin ve hizmet sektörünün işçisi, yoksul insanlar ayağa kalktı. İnternette örgütlendiler, 17 Kasım'dan itibaren eyleme başladılar. Her Cumartesi, Paris zenginlerinin ana merkezlerinden Şanzelize Caddesi'nin altına üstüne getirdiler. Ama bununla kalmadılar. Medya hep bundan söz etti ama aslında bu hareket Paris hareketi değildi. Fransa'nın her yerinde, sol geleceğin olmadığı yerlerde bile, şehir içinde en önemli döner kavşaklarda, şehir çıkışlarında otoyolların ödeme noktalarında trafiği durdurdular, kamyon şöforlerine propaganda yaptılar, kışın soğukunda günlerce nöbet tuttular. Fransa'nın dörtte üçü de onları destekledi.

Paris'te yaşanan şiddet kimse için kafasını karıştırmamalı. Halk kendini polise karşı korumak zorunda kaldı. Düşünsenize, savcılık kendi defalarca açıkladı: Gözaltına alınanların çoğunluğu, 40 yaşlarında, çoluk çocuk ve iş gücü sahibi, taşradan gelmiş insanlar. Bunlar mı vandallar, bunlar mı "anarşikler", bunlar mı "aşırı sağ ve aşırı sol militanlar"?

İlk zafer kazanıldı bile!

İşçi-emekçi öyle mücadele edince kazanır. Hükümet Aralık başından itibaren bozuk düzen ricat etti. Karbon vergisi önce askıya alındı, sonra kaldırıldı. Zafer! Hareket durmadı. Bunun üzerine, asgari ücrete ciddi zam yapıldı, düşük gelirlilere başka olanaklar sağlandı, (hani hakları budanacak olan!) emeklilere yeni haklar tanındı. Bir daha zafer!

Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Halk kendi gücünü görünce eylem de hızla politik alana taşıdı. "Macron istifa!" ve "Macron defol!" sözleri meydanları cınlattı. Fransız devriminin sembolleri de halkla birlikte sokaklara çıktı. Halk kendisine hiçbir şekilde fikrinin sorulmadığını ifade etmeye başladı. "Yurttaş girişimiyle referandum" adı altında (Fransızca kısaltmasıyla RIC) yeni bir anayasal kurum tartışılmaya başladı. Mesele RIC'in toplumsal sorunları çözmek için doğru olup olmadığı meselesi değildir. Halk ulusun yeniden kurulmasını istiyor. Halk yönetilmekten bıkmıştır, sesini duyurmak istiyor, yönetmek istiyor. Bu yüzden "ilk zafer" diyoruz.

Türkiye'de işçi-emekçi kitleleri, geri, kaba saba, kendi nezh dünyalarına yabancı bulanlara ya da onlardan şu ya da bu konuda ilericilik sertifikası bekleyenlere ders: Halk mücadele ederek öğrenir! Fransa'yı izleyin. Daha çok ders çıkacak! Emekçi halkın kadınların ezilmesine, ezilen ulusların haklarının savunulmasına (Avrupa söz konusu olunca göç sorununda ilericiler bir tutum takınmasına) çok mu önem veriyorsunuz? Mücadelede onlarla omuz omuza verin! Barikata çıkana "sen göç yanlısı mısın?" diye soracağımıza halkı bölene karşı mücadele edin. Bakın neler gelecek onun ardından!

Emekçi halk Avrupa'da dengeleri altüst etti

Avrupa 2019 yılının Mayıs ayı sonunda parlamentosunu seçmek için sandığa gidecek. O parlamento da ilk kez Avrupa Komisyonu başkanını seçecek. Bindiği gibi Avrupa Birliği (AB) karşıtı, Trump'a ve Putin'e yakın bir ön-faşist hareket son yıllarda hızla yükseliyor. Muhafazakâr ve Hristiyan Demokrat partiler de onlarla rekabet amacıyla sağa kayıyor. Avrupa burjuvazisinin küreselci kanadı ise, AB taraftarı

bütün güçleri birleştirerek Mayıs seçimlerinden başarılı çıkmak istiyordu. Bu harekete önderlik için de Macron en iyi adaydı ve zaten çalışmaya başlamıştı bile. Şimdi Macron'un itibarı beş paralık oldu. Mayıs'a kadar toparlanabilmesi çok zor. Daha kendi ülkesinin emekçileriyle başa çıkamayan adama başka Avrupa burjuvaları nasıl güvensinler? Sarı Yelekliler sadece Fransa'yı değil Avrupa'yı da sarstı!

İsyan ve devrim bulaşıcıdır

Paris'te eylemlerin yoğunlaştığı Şanzelize önemli bir moda merkezidir. Tarihin cilvesi çok! Bu sefer de sarı yelege moda yaptı! Birçok ülkede işçi ve emekçiler sarı yeleg giyerek sokağa çıkmaya başladı. Belçika, Hollanda, Almanya derken Arap ülkeleri sıraya girdi. Sarı yeleg Lübnan'da görüldü, Tunus'ta "Kızıl Yeleg" hareketi oldu. Arap devriminin merkezi

Mısır'da ise yasaklandı. Daha yeleg giyilmeden İspanya gibi bazı ülkeler emekçiye cömert haklar tanıdı. Türkiye de dâhil Sarı Yelekliler hareketi işçi sınıfı saflarında muazzam sempati ile izleniyor. Bunlar, hareket şimdilik sadece bir halk isyanı iken olan bitenler. Bir devrim olduğunda, hele hele işçi sınıfı iktidara geçtiğinde etkinin ne olacağını varın siz düşünün.

Sarı Yelekliler hareketi meşrudur!

İstibdadın sözcüleri Türkiye'de Sarı Yelekliler hareketine benzer bir eylemin yapılması ihtimaline karşı en ağır ifadelerle saldırdılar, hakaret ettiler, tehdit ettiler. AKP'nin Rabia işaretli Mısır diktatörü Muhammed El Sisi'nin yüzlerce İhvan militanını öldürmesinin kınanması anlamına geliyor. Ama Mısır sarı yeleg satışı yasaklıyor, AKP ise polise mitinglerde sarı yeleg arama görevi veriyor! Farklı istibdad rejimlerinin temsilcileri, kendi aralarında ne kadar anlaşmazlığa

düşerlerse düşünler, işçi-emekçi halka karşı aynı tepkiyi veriyorlar! Sarı Yelekliler yoksulluğa, hayat koşullarının ağırlığına, halkın insan yerine konulmamasına karşı meşru bir harekettir. Ona benzeyen hareketleri yasaklamaya kalkışmak, halkın demokratik protesto hakkını ayaklar altına almaktır. Anlaşılan o ki istibdad her geçen gün derinleşen kriz karşısında işçi sınıfının tepkisinden korkuyor. Ama işçi sınıfı harekete geçtiğinde demokratik haklarını susturamazsınız.

Sungur Savran

Sarı Yeleksizler: 12 ayda 12 halk isyanı!

Türkiye'nin sol aydınlarının Avrupa'nın postmodern akımının süslü arayışlarına verdiği önem insanı gerçekten hayrete düşürüyor. Bir ülkenin belirli yoksul katmanları bir buçuk aydır ortalığı kasıp kavuruyor, cumhurbaşkanını nakavt ediyor, "Paris yanıyor!" yaygarasına rağmen genel olarak halkın dörtte üçünün desteğini alıyor. Bizim sosyalist aydınlarımız, sarı yelek "boş gösterge" ya da "yüzergezer gösterge" midir değil midir, onu tartışıyor.

Başka güzellikler de var. Solda tek bir siyasi odağa özgü olmadan yaygın bir duyarlılık olarak var olan, kitlelerden ırkçılık, feminizm, homofobi, ekoloji gibi konularda siyaseten doğru yolda olduklarına dair sertifika talep etme yaklaşımının sakıncalarına daha önce değindik: Bu tutum, yarı has proleter devrimleriyle karşı karşıya kaldığımızda "solculuk" adına düpedüz karşı devrimcilikle sonuçlanır. Bu kitleleri, memnuniyetsizliklerine göz kırparak kapmak için pusuda bekleyen ön-faşist partiler (Fransa'da Le Pen) var. Onları sosyalistler kazanamazsa faşizm sürükleyip götürecektir.

Başka bir yaklaşım da bu postmodern önyargılardan dolayı hareketten uzak duranların suçunu neredeyse Leninizmin ve onun parti anlayışının üzerine yıkacak. Yepyeni durumlar doğunca, ille geçmişte alıştığımız şemaları arıyormuşuz, oysa eski önyargılarımızı geride bırakırsak... Yani Sarı Yelekliler gibi hareketlerin desteklenmesi için insanın ille post-Leninist olması gerekiyor. Ne tuhaf ki, biz Leninistler ne Gezi sonrası halk isyanına ne Sarı Yelekliler'e uzak hissetmedik, durum berraklaşır berraklaşmaz destek verdik Türkiye'de, Yunanistan'da, Brezilya'da, Fransa'da, kardeş partilerimizin bulunduğu her yerde bu hareketlerin içinde yer aldık. Çünkü Leninizm, post-Leninistlerin sandığı gibi, kendiliğinden hareketleri küçümsemez. Onlar devrimlerin toplumsal içeriğidir. Leninizm yalnızca o toplumsal içeriğe biçim kazandırarak işçi sınıfını ve halkı iktidara taşımak için devrimci bir partiye ihtiyaç olduğunu söyler.

Bir de maalesef örgütlü sosyalist hareketin saflarında görülen bir kafa karışıklığı var. Gezi'de doğmuştu, sonra Gezi'nin etkisi geçince unutulmuştu. Bugün maalesef hortluyor. Deniyor ki, kitleler yeni bir yol arıyor, biz de eskide ısrar etmemeliyiz. Onların yoluna uygun yeni mücadele ve örgüt biçimleri bulmalıyız.

Oysa kitlelerin politikadan şimdilik uzak durmasının gerisinde politik bakımdan geri bir bilinç evresinde olmaları yatıyor. Birincisi, devlet iktidarının toplumların hayatında ve geleceğinde ne kadar belirleyici olduğunu, ikincisi, bunu kavrayanın mutlaka siyasi olarak örgütlenmesi gerektiğini, üçüncüsü, işçi ve yoksulların davasının

ancak inişli çıkışlı biçimde gelişebileceğini, bunun için de hareketin sürekliliğini, aklını ve iradesini taşıyacak disiplinli bir partinin ve ona uygun bir programın gerekli olduğunu henüz anlayamamış durumdadır. Sosyalistler geçmişte bunu anlamıştı. Şimdi politik arenaya yeni çıkmakta olan kitlelerin peşinde, geçmişte elde ettikleri düşünsel ve örgütsel mevzileri terk etmeleri değil, tam tersine, o mevzileri kitlelerin büyük enerjisini kendine çebedecek tarzda güçlendirmeleri gerekir.

Bir de unutmayalım, Sarı Yelekliler örgütlü işçi sınıfı değildir. Küçük burjuvazinin yoksul katmanları ile örgütsüz, dağılmış, mücadeleden uzak çalışan işçilerden oluşmaktadır. Onlara uyararak mı "yeni örgütsel biçimler" arayacaksınız?

Nihayet, neredeyse herkes Fransa'ya takıldı kaldı. Oysa konuşulacak o kadar çok ülke var ki! Biz Sarı Yelekliler'i bir dizi yazıda ele aldık. Ama deyim yerindeyse "Sarı Yeleksizler"i de gözden kaçırmadık. Başka ülkelerde sarı yelek giymeden Sarı Yelekliler'e dava arkadaşlığı yapanları! Fransa gibi bir emperyalist ülkede yaşanan bir halk isyanı medyada büyük yer tutuyor. Ama başka ne çok ülkede halkın ayağa kalkmasına, taleplerle sokaklara çıkmasına, içinde yaşadığı koşullara isyan etmesine tanık oldu 2018 yılı.

Ocak'ta İran ve Tunus, Şubat'ta Romanya, Mart'ta Slovakya, Nisan'da Nikaragua, Mayıs'ta Ermenistan, Haziran'da Ürdün, Temmuz'da Irak ve Haiti, Aralık'ta ise Sudan ve Macaristan. Fransa'yı da ekleyin, eder size 12 ülke. 12 ayda 12 ülkede halk isyanı! Hiçbiri henüz devrime dönüşmedi, ama devrimin bir adım öncesi demek halk isyanı.

Sarı Yeleksizler'in ülkelerinin beşinin Müslüman ağırlıklı ülkeler olduğu, önemli bir kısmının bizim coğrafyamızda yer aldığı dikkatinizi çekiyor mu? 2011'de başlayan Arap devrimini izleyen büyük olaylar da işte esas olarak bu coğrafyada olmuştu.

Türkiye'nin sosyalist aydını artık postmodernizmin sık ve laf ebesi aydınlarının kelime oyunlarını bırakmalı, işin bu yanına bakmalı. Sarı yelekler "boş gösterge" mi dediniz? Hayır, hiç de boş değildi. İçinde emekçi, yoksul, hayati paramparça insanlar vardı. Ölmeyle razı insanlar. Sadece polisle çatışmada değil, döner kavşaklarda, otoyol gişelerinde TIR kamyonları altında kalarak da. Şimdiye kadar 10 insan öldü zaten. Halk isyanları ve devrimlerin internetle ya da göstergelerle değil, bedenini ölmeyle bile hazır şekilde silahlı devlet güçlerinin karşısına çıkartmaya cesaret eden insanlarla yapıldığını artık hatırlamanın zamanı geldi. Çünkü dünya halkları bizi uyarıyor: Ben devrim istiyorum diyor! Öyleyse göreve, mücadeleye, örgütlenmeye!

Devrimin 60. yıldönümü Daha nice yıllara Küba!

1 Ocak 2019, Küba devriminin 60. yıldönümü. Fidel Castro ve Che Guevara önderliğindeki 26 Temmuz hareketi gerillaları başkent Havana'ya yaklaşırken ülkenin Amerikan yanlısı diktatörü Fulgencio Batista 1 Ocak 1959 günü tasını tarağını toplayıp Portekiz'e kaçıyor, iki gün sonra da Che yönetiminde gerilla birlikleri Havana'ya giriyordu. Nasıl bir yeni yıl kutlamasıymış o, Küba halkı için!

Çöken çökene ama Küba sosyalizmde ısrar ediyor!

Küba devrimi bugün 60. yıldönümünü yaşıyor. Oysa ne devrimlerin ürünü olan ne devletler yerini kapitalizme bıraktı son 30 yıl içinde! Sovyet trajedisini saymıyoruz. Doğu Avrupa işçi devletleri 45 yıl dayanabildi, Çin sadece 40, Vietnam birleşik bir devlet olarak en fazla 30. Küba ise 60 yıldır bir işçi devleti olarak varlığını sürdürüyor.

Bunun temelinde elbette her şeyden önce kamu mülkiyeti ve planlı ekonominin getirdiği büyük kazanımların yanı sıra, Küba'nın sosyalizmden uzaklaşır uzaklaşmaz ABD'ye yeniden sömürgeleşmiş gibi tutsak düşeceği korkusu var. 1959-1961 arasında yaşanan süreç, devrimci Küba'ya sosyalizme doğru ilerlemediği takdirde bağımsızlığını dahi koruyamayacağını gösterdi. Küba 1961'de sosyalizm yoluna girdiğini ilan etti. Bunun bilinci sürüyor.

Temel sağlam, önderlik sebatkâr

Ama mesele bundan ibaret değil. Ekim devrimi Stalinist bürokrasinin

sultası altına girdikten sonra gerçekleşen devrimler arasında, Küba devrimi dünya devrimi programını pratik olarak uygulamaya çalışmış tek önderliğin devrimi. Che Guevara, Lenin ve Trotskiy'in altın çağından sonra ulusal sınırlar içinde gerçekleştirilmiş olan devrimle yetinmeyerek devrimi dünyaya yaymaya çalışan en büyük devrimci. Fidel de devrimin ilk on yılında Che'ye bu konuda destek veriyor.

Che sadece bir enternasyonalist olarak değil, sosyalizmin inşası sürecinin yürütülmesi açısından da Lenin ile Trotskiy'in izindedir. 1960'lı yıllarda başta Sovyetler Birliği olmak üzere birçok işçi devletinde "piyasa reformları" uygulanmaya başlarken Che planlamayı ve manevi özendircileri, bununla iç içe "Yeni İnsan"ın yaratılmasını savunuyor. Hem de nasıl sert, nasıl ısrarla! Bu sayededir ki, 1980'li yıllarda Sovyetler'de Gorbaçov kapitalizmin yeniden tesisine gidişi açan perestrojka yoluna girmişken, Çin'de Deng Şiao Ping Çin devriminin kazanımlarını adım adım piyasa ve özel mülkiyet lehine tasfiye ederken inatçı Fidel "rectificación" (düzeltme) adı altında Che'nin planlama yöntemlerini canlandırıyor.

Fidel, Che'nin ölümünden sonra dünya devrimi mücadelesini terk etmiştir. Ama sosyalizmi ölene kadar terk etmeyecektir. Küba halkının Fidel'e büyük bir bağlılığı ve inancı vardır. Fidel'in, Che'nin attığı sağlam temeller üzerinde devrimi sürdürme azmi, devrimin ayakta kalmasının for-

mülünü veriyor.

Devrimi korumak hepimizin görevi

Ne var ki, "tek ülkede sosyalizm" in bile ayakta kalamadığı bir dünyada "tek adada sosyalizm" sonsuza kadar direnemez. Nitekim, daha Fidel hayattayken, sağlık sorunları dolayısıyla 2008'de görevi devrettiği kardeşi Raúl Castro yönetiminde Küba, kapitalizmin yeniden tesisine doğru adımlar atmaya başladı bile. Fidel Kasım 2016'da öldü. Aradan bir buçuk yıl geçti geçmedi, 2018'in ilk yarısında Küba yönetimi yeni bir anayasa taslağı hazırladı. Bu taslakla, geçmişte yasaklanmış olan üretim araçlarında özel mülkiyet şimdi anayasal bir kurum haline geliyor.

Küba bütünüyle bir kapitalist restorasyon tehlikesiyle karşı karşıya. Küba'da sosyalizmin savunulması sadece Küba işçi sınıfının ve halkının sorunu değildir. Bütün dünyanın sosyalistleri Küba'da sosyalizmin yanında duran güçleri, en başta işçi ve emekçi halkın çıkarını savunan kuruluş ve hareketleri desteklemelidir. Küba hükümetine illa muhalefet ederek değil, ama ona biat etmeden, her yaptığını alkışlamadan, yanlış adımlar attığında bunları en dürüst dille eleştirmekten kaçınmadan, diplomatik destek tiyatrosu oynamadan, ona yaranma yarışmasına girmeden. Bu görev dünya çapında işçi ve emekçilerin mücadelesinde kilit meselelerden biridir.

Devrimci Marksizm'in 36. sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm 36. sayısını, Üçüncü Büyük Depresyon'un 10. yılında ekonomik krize ve bu kriz için tek doğru çözüm olan sosyalist planlamaya ayırıyor.

Ekonomik kriz dosyasının ilk yazısı Kurtar Tanyılmaz'ın kaleme aldığı "Türkiye'nin ekonomik krizi" başlıklı yazı. Tanyılmaz; makalesinde, Türkiye kapitalizminin yaşadığı krizin hangi evresinde bulunduğumuzu, bu krizin gerçek nedenlerini, büyük burjuvazinin ve AKP hükümetinin bu krizdeki sorumluluklarını ortaya koyuyor. Dosyanın "Krizi kim yarattı? Faturayı kim ödeyecek?" başlığını taşıyan ikinci yazısında Levent Dölek, içinde olduğumuz krizin sadece AKP'nin ekonomi politikaları ile açıklanamayacağını, AKP'nin neo-liberal sınıf taarruzunun bir sürdürücüsü

olduğunu belirtiyor. Ekonomik kriz sürecinde faturayı kimin ödeyeceği sorusunun cevabını sınıf mücadelesi sahasında arıyor. Sungur Savran ise "Üçüncü Büyük Depresyon: kapitalizmin can çekişmesi" başlıklı yazısında Türkiye'nin ekonomik krizinin esas kaynağı olan dünya çapındaki ekonomik krizi, Üçüncü Büyük Depresyon'u mercek altına alıyor.

Sosyalist planmayı dünü ve bugün ile ele alan dosyada Özgür Öztürk, "Piyasa ekonomisinin sonuna doğru" makalesi ile sosyalist planlamanın bir savunusunu ortaya koyuyor. Allin Cottrell ile W. Paul Cockshott "Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından sosyalist planlama" adını taşıyan 1993 tarihli makalelerinde, sosyalist aydınların planlama konusundaki suskunluk-

larını eleştirerek, sosyalist planlamanın piyasa sistemine üstünlüğünü savunuyorlar.

36. sayı Küba devriminin 60. yıldönümü yaklaşırken, Celia Hart'ın Trotskiy'in sadece Rus devrimi için değil, Küba devrimi ve geleceğin dünya devrimi için de ne kadar önemli olduğunu anlattığı yazısı da dergide yerini alıyor. Ayrıca dergide üç adet kitap değerlendirmesi de bulunuyor: Ertuğrul Oruç'tan "Türkiye'de Sağlıkta Kamu-Özel Ortaklığı: Şehir Hastaneleri" isimli kitap üzerine bir değerlendirme, Mustafa Cihan Yılmaz'dan "Viva: Yarısı olmayan bir Trotskiy masalı" başlıklı bir yazı ve Sungur Savran'dan Mustafa İnanç Turan'ın "Mustafa Suphi'nin Partisinde Sosyalizm ve Enternasyonalizm" kitabı üzerine bir değerlendirme.

Dünya kazan devrim kepçe

Göçmen kervanı ABD sınırında: Emperyalizm orada da çocukların canını alıyor

Orta Amerika ülkelerinden yola çıkan Göçmen Kervanı bir sel gibi kıtayı kat ederek ABD'nin Meksika sınırına ulaştı. Meksika'nın Tijuana kentinde yakınlarında sayıları 5.000 ile 10.000 arasında değişen göçmen toplandı ve hâlâ sığınmacı olarak ABD'ye kabul edilmeyi bekliyor. Beklentileri, ülkelerinin kendilerine veremediği çalışma, eğitim, sağlık, güvenlik gibi temel insani ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri bir hayat bulmak. Ve bunu elde etmek için binbir baskı ve zorluğa göğüs gererek binlerce kilometre yol kat ettiler. O noktadan sonra da kimse yerlerinde durmalarını beklemiyor-du zaten ve durmadılar.

ABD sınırına geldiklerinde onları Amerikan sınır güvenliği ve Trump'ın sınıra gönderdiği binlerce asker karşıladı. Hiç de hoş karşılanmayacakları belliydi ama sığınma talepleri ağırdan alınıp da bekletildikleri yerde koşullar kötüleşmeye başlayınca işler kızıştı.

Yüzlerce insan tel örgüleri parçalayıp sınırı geçmeye çalıştı. Bu sırada Amerika tarafındaki güvenlik güçleri Meksika tarafına biber gazı atmaya başladı. Sahneler İsrail'in Gazze ya da Batı Şeria'da protestolarda tellere yaklaşan ve "eve dönüş" peşinde olan Filistinlilere yağdırdığı gaz bombalarını andırıyor. O kadar ki Meksika ABD'den konuyla ilgili resmen soruşturma talep etti.

Ağız pis, fikirleri yalan, emirleriyle katil!

Trump'ın sınırda gösterdiği çirkin yüzüne çirkin sözleri eşlik ediyor. İlk önce basına demeç verip "bu insanların büyük kısmı suçlular" dedi. Göçmenler buna "suçlu değil, işçiyiz" diyerek cevap verdiler. Göç meselesi ABD gibi ülkeler için yedek iş gücünü şişirme, Amerikan işçilerinin yapmaktan kaçınacağı işleri yaptıracağı insan kay-

nağını edinme, işçi sınıfının ırk ve ulus temelinde bölünmesi, ücretlerin düşürülmesi, yasa dışı konumlara zorlayarak göçmen işçinin tüm pazarlık gücünün elinden alınması gibi boyutları olan bir politikayı içeriyor. Sınırdaki göçmenler ise bir yandan bu ikiyüzlü emperyalist politikadan nasiplerine düşeni almaya çalışıyorlar bir yandan da daha sınırı bile geçmeden işte böyle aşılanıyorlar.

Bu söylemin yanına Trump "biz Orta Amerika ülkelerine bir ton para veriyoruz" iddiasını ekledi. ABD on yıllardır Orta Amerika'da darbeler ve işgaller tertipliyor, emperyalist uşağı kirli iktidarlara ve onların zenginlerine gözü gibi bakıyor. Onlar da sırtlarını Amerika'ya yaslayıp iktidarlarını sürdürüyorlar. Herhalde Trump bu kadar desteğe rağmen göçmenlerin, kapısına dayanmasına engel olamamış Latin Amerikalı uşaklarını fırçalıyor. Yoksa bu insanların cebe indirilen

dolarlardan üç kuruş bile gördüğü mü var?

Yetmedi en sonunda Trump göçmenlere "istilacılar" dedi. Bugünkü dünyada Amerika'dan büyük işgalci, istilacı var da biz mi bilmiyoruz? Bu nasıl bir aymazlıktır? Hatta Trump'ın beyaz ataları, Avrupa'nın yoksulları ve "suçluları" değil miydi Amerika kıtalarını istila eden? Hem de kimden ele geçirmişlerdi toprakları, zorla ve soykırım uygulayarak: Elbette göçmen olarak ABD sınırına dayanan insanların atalarından.

İşte o ataların torunlarından biri, daha gün yüzü görmemiş bebek sayılır, 7 yaşında ta Guatemala'dan neresi olduğunu bile tam bilmeyeceği ABD'ye kadar gelmiş bir kız çocuğu, Jakelin Rosemary Caal Maquin, susuzluktan yanarak öldü. Arbede sırasında ailesi ile sınırı geçti, gözaltına alındı, bir arabaya bindirildi, bir merkeze götürüldü, günlerce bir su bile vermediler. Noel günü memleketi Guatemala'da toprağın altına girdi. Cenazesinde ağıtlar sömürgecilerin dili İspanyolca ya da İngilizce değil

atalarının Maya dilinde yakılmış.

Çocukları değil; emperyalizmi, kapitalizmi gömelim

Hillary Clinton buna "tepkî" olarak sınırlarda insanlık krizi yaşadığını söylemiş. Hayır hanımefendi! Sınırlarınızda yaşanan, savaşlarla, sefaletle, işsizlikle en kötü hayat koşullarına mahkûm ettiğiniz insanlığın krizi değil, çok övündüğünüz emperyalist kapitalizminin krizi. Emperyalizminizi de kapitalizminizi de tarihe gömeceğiz, 7 yaşında çocukların sınırlarda ölmediği, o sınırların ortadan kalktığı bir dünya kuracağız.

Sudan halkı İMF dayatmalarına pabuç bırakmadı

Sudan halkı yeni yılın son günlerini sokaklarda geçirdi. 19 Aralık'ta sömürgecilik karşıtlığı ve güçlü sendikal mücadele geleneği ile bilinen Atbara şehrinde başlayan eylemler, başkent Hartum dâhil olmak üzere 18 vilayetin 15'ine yayıldı. Halk isyanının temelinde ekonomik krizin kitleleri mahkûm ettiği açlığa, yoksulluğa karşı mücadele var. Ülkede enflasyon yüzde 70'in üzerine çıkmış durumda, Sudan paundunun değer kaybedişi sürüyor. Halk, bu çetin koşullar altında ezilirken birçok kentte, başkent Hartum'da bile, ne ekmek ne de yakıt bulabiliyor.

İsyanın başında halkın tepkisi, ekmek fiyatlarının üç katına çıkması, yakıt, tüp gibi ürünlerde aşırı fiyat artışı ve ekonomik krize yönelik iken, isyan adım adım siyasi bir karakter kazandı. Eylemlerin fitilini ekmek fiyatlarındaki ani ve büyük artış ateşledi. Bu artışın sebebi ise ekonomik krize karşı hükûmete İMF'nin uzun süredir ülkeye diktiği sözde önlemler. Ömer Beşir iktidarı, kendi elleriyle ülkeye davet ettiği İMF'nin dayattığı ekonomik önlemlerin sonucusu olarak devlet sübvansiyonlarını kaldırınca, halk isyanının temellerini de atmış oldu.

Ekonomik taleplerle, ekmeğin ve benzinin fiyatının düşürülmesini talep ederek sokaklara dökülen on binlerin arasından Arap devriminin meşhur sloganı "Halk rejimin gitmesini istiyor!" yükselmeye başladı. İsyanın patlak verdiği Atbara'da ve bazı kentlerde halk iktidardaki Ulusal Kongre Partisi'nin binalarını ateşe verdi. Başkentte yapılan eylemlerin hedefinde meclis ve başkanlık sarayı yer aldı. Böylece askeri darbeye halkın başına çöreklenen Ömer Beşir'in iktidarı, en zor dönemlerinden birini yaşıyor.

Ömer Beşir'in 29 yıllık askeri yönetimi isyan karşısında önce baskı ve şiddet kullanarak halkı bastırma yolunu denese de, bu yolla başarı elde edemeyeceği günler içinde aşıkâr hale geldi. Açlığa ve yoksulluğa başkaldıran halk ilk günden itibaren devlet güçlerinin sert saldırılarıyla karşılaştı. İsyan iki haftayı geride bırakmışken, polis saldırılarında hayatını kaybedenlerin sayısı yerel kaynaklara göre 40'a yakın. Eylemlerde yaralananların

sayısı ise 400'ün üzerinde. Eylemlere katılanlara, öncülük edenlere yönelik gözaltılar, operasyonlar da uygulanan baskılar arasında. Bütün bunlara rağmen halk sokakları terk etmiyor, ekmek ve hürriyet mücadelesinden geri adım atmıyor. İsyanın ilk kazanımı da eylemlere katılanları ajan, paralı asker ve hain olarak nitelendiren 29 yıllık askeri yönetime geri adım attırma oldu. Ömer Beşir önce polise daha az güç kullanmaları yönünde bir açıklama yaptı, ardından halka ekonomik reformlar vaat etti. Hükümetin 2019 bütçesinde, kamu çalışanlarının maaşlarına yapılacak zamlar var.

Sudan'daki gösteriler, uzak emperyalist ülke Fransa'da da geniş yoksul halk kitlelerinin bir buçuk aydır "sarı yelek" giyerek protestoya giriştiği bir döneme denk geliyor. Konu yine benzinin fiyatı! Emperyalist olsun, emperyalizme bağımlı olsun, kapitalizmin hâkim olduğu bütün ülkelerde halk açlığa ve yoksulluğa karşı mücadeleye girişiyor.

Ürdün halkı seneyi eylemlerle kapattı

Geçtiğimiz yıl Ürdün'de halk yoksulluğa, işsizliğe, temel ihtiyaçların pahalılığına karşı ekonomik talepleri olan birden fazla eylem dalgası ile ülke gündemini sarstı. 2016'da yürürlüğe konan bir anlaşmanın sonucu olarak İMF'nin ülkeye diktiği gelir vergisi yasası, Mayıs ayında parlamentoya tasarı olarak geldiği andan itibaren halkın tepkisine ve eylemlere sebep oldu. Haziran başında Ürdün tarihinin önemli dönemlerinden biri yaşandı, bir haftayı aşan bir halk isyanı çok önemli kazanımlar elde etti. Hani Mülki hükümeti görevden alındı, yükselen akaryakıt fiyatları donduruldu ve tartışmalı vergi yasa tasarısı geri çekildi. Eylemler iktidara bu geri adımları attırdıktan sonra duruldu.

Gerçek gazetesinde eylemlerin sona ermesinin hemen ardından Sungur Savran imzasıyla yayınlanan değerlendirme yazısı, Kral 2. Abdullah'ın ılımlı tutumunun ve verdiği tavizlerin kısa vadede yangını söndürmesi için şöyle diyordu: "Bütün bunlar Ürdün devlet mekanizmasının kitle hareketinin yarattığı tehdidin üstesinden gelmesini sağladı, fakat finansal ve ekonomik kriz geri döndüğünde bu tehdit her halükarda burjuvazinin politik kadroları için yeniden bir kâbus olacaktır."

Kâbus 2018'in son ayında geri döndü. Ömer Rezzaz'ın yeni hükümeti

İMF'nin dayattığı vergi yasasını, üzerinde değişiklikler yaparak yeniden gündeme getirdi. Yasa tasarısının ilk halinde yıllık geliri 17 bin dinar ve daha fazla olan ailelerden vergi alınması öngörülüyorken, yeni yasaya göre 2019 yılında yıllık geliri 20 bin dinardan az olan aileler vergiden muaf tutulacak. 2020 yılında bu sınır 18 bin dinara çekilecek. Yasa tasarısı kraliyet makamlarınca onaylanarak Aralık'ın ilk günlerinde resmi gazetede yayınlandı. Bunun sonucunda binlerce Ürdünlü sokaklara çıktı. Yüzlerce insanın katıldığı ayrı ayrı eylemler düzenlendi. Eylemlerin hedefinde yasanın geri çekilmesi olduğu kadar, yeni hükümetin istifası da yer alıyor. Başkent Amman'da Aralık ayının son günlerinde Başbakanlık binası yakınlarında toplanan insanların parlamentonun feshini ve yeni hükümetin istifasını talep etti.

Dört haftaya yakın süren eylemler, Haziran ayında hükümet deviren halk isyanıyla kıyaslandığında daha düşük perdeden seyretti. Ancak Ürdün halkının,

krallığın da burjuvazinin de kâbusu haline geldiği alınan büyük önlemlerden, eylemlere yapılan polis saldırılarından, uygulanan şiddetten ve gözaltılardan belli.

Aralık ayı Ortadoğu ülkeleri için sıcak geçti. Sudan halkı 2018'i halk isyanıyla kapattı; Lübnan'da ekonomik krize karşı sarı yeleklerle sokaklara inenler eylemler gerçekleştirdi; Irak'ta Temmuz ayından beri devam eden Basra isyanı durulmadı; Tunus'ta kameraman Abdurrezzak Zerki'nin ağır ekonomik şartları protesto etmek için kendisini yakması sonucunda eylemler düzenlendi, halk "kırmızı yelekler" giyerek sokaklara çıktı. 2018'i eylemlerle, isyanlarla uğurlayan Ortadoğu için, yeni yılda da yangının sönmeyeceğini söyleyebiliriz. Ürdün'de de İMF'nin bir kez daha dayattığı gelir vergisi yasası 1 Ocak'tan itibaren yürürlüğe girdi. Ağır bir ekonomik kriz ve İMF dayatmaları altında ezilen Ürdün halkının, er ya da geç krallığa ve burjuvaziye korktuklarını yaşatacağı geçtiğimiz yıl boyunca yaptıkları eylemlerden belli.

Gençlik mücadelesi

Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin alevi

Vietnam savaşında yaptığı katliamlar dolayısıyla "Vietnam Kasabı" lakabıyla anılan CIA ajanı Robert Komer, 1968 yılının Kasım ayında Türkiye'ye büyükelçi olarak atandı. Komer'in bu göreve getirilmesi büyük yankı uyandırmışken, Türkiye'ye gelişle birlikte protestolar başladı. Komer'i İstanbul'da ve Ankara'da neredeyse attığı her adımda öfkeli bir kalabalık izledi. Büyüyen tepkilere aldırılmadan 6 Ocak 1969'da ODTÜ rektörünü ziyaret ettiğindeyse, ODTÜ'lü devrimciler kitlesel bir eylem düzenlediler ve Komer'in arabasını ateşe verdiler.

Devrimci gençlerin, emperyalizmin eli kanlı uşağına verdikleri bu ders Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin ilk adımı değildi. Bir yıl önce 1968'de 6. Filo'nun askerlerini denize döken, "NATO'ya hayır" haftası düzenleyen, "Yankee go home" sloganlarıyla meydanlara çıkan da yine aynı bilinçle mücadele eden devrimci gençlerdi. Devrimci İşçi Partili öğrenciler olarak biz de, geçen sene 6 Ocak'ta; 50 yıl önce yanan ateşin sönmediğini söyleyerek, Komer'in arabasının yakıldığı yerde emperyalizmin ve Siyonizmin bayraklarını ateşe verdik ve haykırdık: Emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerini memleketimizden silene kadar bu ateş yandırmaya devam edecek!

Emperyalizmin dünü, bugünü birdir; yarını da bir olacaktır

Bugün emperyalizmin eli, 50 yıl öncesinden daha az kanlı değil. Emperyalizm; sermayesini büyütmenin peşinde, kardeşi kardeşe kırdırıyor ve yine kandan beslenmeye devam

ediyor. NATO, ABD ve AB'nin Ortadoğu'da yaptıkları ortadadır. Emperyalist haydutluk, demokrasi ve barış kisvesi altında halkları katliamlara sürüklemektedir. Ezilen halkların isyanını engellemenin bir yolu olarak mezhep savaşlarını körüklemektedir.

Bölgede katliamcı politikalarını sürdüren, emperyalizmin Ortadoğu'daki en büyük işbirlikçisi Siyonist İsrail'dir. Korsan devlet İsrail, yıllardır Filistin halkının bağımsız-

lığını çiğnemektedir. İsrail'in gaddarlığı kadın, erkek, küçük, büyük tanımıyor; Filistinlileri katlediyor, topraklarını yağmalıyor.

Türkiye'de ise ABD'nin işbirlikçiliğini bugün AKP ve onun yarattığı istibdad rejimi üstlenmek-

Erdoğan, emperyalist şirketlerin temsilcilerini sarayında ağırlayıp, onlara kendilerini evlerinde hissetmelerini öğütüyor.

Ya emperyalist boyunduruk ya anti-emperyalist mücadele

tedir. Erdoğan'ın istibdad rejimi emperyalizmin kanlı savaşında, ona eşlik etmenin binbir türlü yolunu arıyor. Sömürü pastasından bir dilim almak için, emekçi halkın çocuklarını kullanıyor. NATO adı verilen suç örgütünün üslerini bu topraklarda konuşlandırıyor. 3. Havalimanı işçilerinden Cargill işçilerine, Flormar işçilerinden Tarih işçilerine bu memleketin emekçileri haklarını almak için direnirken;

Türkiye'de emperyalizm düşmanlığı emekçi halkın belleğinde yer etmiştir. Özellikle gençlik mücadelesinde derin kökleri bulunmaktadır. Emperyalistler de yerli işbirlikçileri de bu gerçeğin farkındadır. Ne 6. filo ne de Komer hatırlardan çıkmıştır. Erdoğan'ın özellikle seçim dönemlerinde emperyalizme hamasi nutuklar atması işte tam da bu sebeptendir.

Emperyalizme karşı mücadele hamasi nutuklarla verilmez. İstib-

dad cephesi ve onun sözde alternatif Amerikan muhalefeti bu mücadeleyi veremez. Onlar ne söylerlerse söylesinler, her daim emperyalizmin yanında duracaklardır. Halkların üzerine bir kara bulut gibi çöken; yoksulluktan, acıdan, kandan başka bir şey getirmeyen emperyalist illet ancak ve ancak emekçi halkın çocukları tarafından defedilebilir! Bu sebeple bu toprakların yetiştirdiği gençlerin verdikleri anti-emperyalist mücadele bizlere onurlu bir miras olarak kalmıştır. ODTÜ'lü devrimcilerin yaktığı alev, bugün yolumuzu aydınlatmaktadır.

DİP'li Öğrenciler olarak bu tarihi mirasa tam anlamıyla sahip çıkıyoruz. Biz, emperyalizmden ve Siyonizmden medet umulmayacağını, medet umulduğunda sonucunun emperyalist boyunduruk olduğunu biliyoruz. Tutarlı bir anti-emperyalist programla, halkların bu boyunduruktan kurtulacağını söylüyoruz. Ve bu doğrultuda mücadele ediyoruz.

68 kuşağının anti-emperyalist mücadeleyi bayrağı, bugün bizlerin ellerindedir. Bu bayrağı ancak başta İncirlik Üssü olmak üzere Türkiye'deki tüm NATO üslerinin kapatılmasını savunarak, tek bir emperyalist üs kalmayana dek mücadele ederek yükseltebiliriz. Emperyalistleri ve işbirlikçilerini memlekettten defedelim!

Geleceğimizi kapitalizmin insafına bırakmayalım, başka bir yol var!

İnsanlık tarihi, sınıflı toplumların ortaya çıkışından itibaren hakim sınıfların yalanları ile toplumsal gerçeklerin çatışmasına sahne oldu. Mevcut düzenin bekçiliğini yapanlar, tarihin her dönemini değişmez kabul ettiler, halka da düzenin değişmeyeceğini salık verdiler. Nice krallar kendilerini ebedi ilan etti, nice

imparatorlar tarihin sonunun geldiğini anlattı. Ne var ki, insanlara gelecek vaad edemeyen her düzenin sonu aynı oldu. Halk her seferinde olmaz deneni yaptı, imkansız deneni başardı. Nice imparatorlar, nice krallar devrimler karşısında kaçacak ülke, saklanacak delik aradılar. Bu devrimlerdir ki insanlığı hep daha ileri-

ye götürdü. Bugün de benzer bir durumla karşı karşıyayız. Ancak bu sefer önümüzde krallar padişahlar yok. Halkı borç zincirine vuran banka tekelleriyle, kendi kârı için emekçi halkın alın terini sömüren patronlar sınıfıyla, emperyalist savaşlarıyla, insanı insan yapan değerlere ayıracak ne vakit ne de imkan bırakan, bunun

karşılığında ise dünya nüfusunun altıda birini açlığa, ezici çoğunluğunu da yoksulluğa mahkum eden kapitalizm var.

Kapitalizm mutlak değildir, miadını doldurmuştur, devrilmelidir!

Aynı geçmişte olduğu gibi, mevcut düzenin bekçileri yine aynı sözleri farklı biçimlerde tekrarlıyorlar. Kapitalizmin insanlığın en ileri aşaması olduğunu, özgürlüğün ancak özel mülkiyetin korunması ile mümkün olacağını, kapitalizmin alternatifsiz ve değişmez olduğunu söyleyip duruyorlar. Öyle ki, tarihinin neredeyse yüzde doksan beşini sınıfsız toplumların oluşturduğu insanlığın doğasında kapitalizmin olduğunu söyleyecek kadar ileri gidiyorlar. Her yıl, binlerce insanı açlıktan, binlerce işçiyi ise çalışırken öldüren, savaşı tek günü dahi olmayan kapitalist düzenin, insanın doğası gereği mutlak olduğunu söylemek krala hizmet etmeyen cehennem gideceğini iddia etmek kadar asılsızdır.

Sayılsız krize, iki büyük dep-

resyona ve iki dünya savaşına sahne olmuş kapitalizm, bugün de derin bir kriz içinde ve üçüncü bir Dünya Savaşı'nın arifesindedir. Bugün kapitalizmin gençliğe vadettiği şey güzel bir gelecek değil, aksine yoksulluk, açlık, savaş ve sefalettir. Geleceğimizi kapitalizmin insafına terk edemeyiz. Kapitalizm miadını doldurmuştur, devrilmelidir!

Devrim için çalışarak, hep birlikte kurtulacağız!

Tarihte hiçbir başarılı devrim kendiliğinden zafere ulaşmadı. Kapitalist düzenin devrilişi de kendiliğinden olmayacaktır. Öyleyse devrim için çalışmak, devrimin yolunda yürümek, geleceğimizi kurtarmanın tek gerçekçi yoludur. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak tüm gençliği işçi sınıfının saflarına, örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz. Gelin bu yolda beraber yürüelim. Tarihten aldığımız bu büyük mirasa birlikte sahip çıkalım. Gelin, geleceğimizi kapitalizmin cenderesinden kurtaralım, sınıfsız ve sınırsız bir dünya için hep birlikte mücadele edelim!

Ölümlerinin 100. yıldönümünde devrimin kartalı Rosa, ateşleyicisi Liebknecht

15 Ocak, 1918 Alman Kasım devriminin iki büyük önderi Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht'in, karşı devrimin güçleri tarafından öldürülmesinin 100. yıldönümü. Her ikisi de işçi sınıfının ilk iktidarı 1871 Paris Komünü ile yaşıt iki büyük devrimci. Onlar devrimle dünyaya gözlerini açtılar, devrim için yaşadılar, devrim için öldüler.

Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan Trotskiy, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmesinin ardından, "Karşı devrim, hiç kuşku yok ki daha şanlı kurbanlar seçemezdi. Ne şaşmaz bir darbe! Ne kadar şaşkınlıktan uzak! Devrim ve karşı-devrim birbirini iyi tanıyordu." diyordu. Karşı devrim, Rosa'yı ve Liebknecht'i hedef aldı; çünkü Alman devriminin esas örgütleyicilerinin kimler olduğunu en iyi onlar görüyordu. Alman devriminin başarısının, sadece Alman burjuvazisi değil, bütün dünya kapitalizmi için tehdit oluşturacağını; Ekim devriminin ardından Almanya'da muzaffer olacak bir devrimin, dünya devrimi dalgasını güçlendireceğini en iyi onlar biliyordu. Alman devriminin zaferine izin vermemek, onu yenilgiye uğratmak için en yılmaz savaşçıları, en uzlaşmaz nefeslerini katletti.

Birbirini tamamlayan iki devrimci önder

Rosa Luxemburg, Alman sosyalist hareketinin devrimci kanadının hem teorisyeni hem de önde gelen liderlerinden biriydi. 100 yıldan fazla bir zaman önce- sinin Almanya'sında Polonyalı,

üstelik de Yahudi bir kadını tarif ediyor bu sözler. Lenin, Rosa için ölümünden sonra, "O bir kartaldı ve kartal olarak kalacaktır; ve anısı bütün dünya komünistleri için daima değerli olmakla kalmayacak (aynı zamanda biyografisi ve bütün eserlerinin yayınlanması) dünyada pek çok komünist kuşağın eğitilmesinde son derece yararlı kılavuzlar olarak hizmet edecektir." diyordu. Rosa, o zamana kadar erkeklerin dünyası olagelmış bir alana girdi, kapitalist düzenle barışma ve işçi sınıfının devrimci politikasından uzaklaşma yönünde parti içinde ortaya çıkan eğilimlere karşı en erken eleştiriyi yaptı. Sıkı bir polemikçi, kalemi güçlü bir yazar, müthiş bir hatipti.

Rosa Luxemburg'un en yakın mesai arkadaşı Karl Liebknecht, tıpkı Alman Sosyal Demokrat Partisi SPD'nin kurucularından olan babası Wilhelm Liebknecht gibi hayatını mücadeleye adanmış bir devrimciydi. O, Rosa gibi güçlü bir teorisyen değildi ama tam bir eylem ve pratik insanıydı. Rosa ile Liebknecht'in birbirilerini nasıl tamamladıklarını şöyle anlatıyordu Trotskiy: "Evet, Karl ile Rosa birbirlerini tamamlıyorlardı! Teorik düşün-

me ve genelleme yeteneğiyle Rosa, sadece karşıtlarından değil, aynı zamanda yoldaşlarından da ilerideydi. Çok zeki bir kadındı. Onun gergin, keskin, parlak ve amansız üslubu, daima düşüncesinin hakiki bir aynası olarak kalacak. Liebknecht bir teorisyen değildi. O doğrudan bir eylem adamıydı. Atılgan ve ateşli bir mizaca, olağanüstü bir politik sezgiye, içinde bulunan şartlara ve kitlelerin ruh haline dair üstün bir farkındalığa ve nihayet eşsiz bir devrimci girişkenlik cesaretine sahipti."

Enternasyonalizmin bayrağı

Alman Sosyal Demokrat Partisi SPD, dönemin en büyük işçi sınıfı partisiydi. (O dönemde Marksist partiler sosyal demokrat ismini alıyordu.) 1914'te başlayan Birinci Dünya Savaşı ile ilgili olarak o dönemin sosyal demokrat partileri, kendi burjuvazilerine yurt savunması adı altında soldan destek olan bir politika benimzediler. Luxemburg ve Liebknecht, bu savaşı emperyalistlerin bir yağma savaşı olarak nitelediler. Emperyalistlerin, kendi çıkarları için işçi ve köylülere üniforma giydirecek onları birbirlerini öldürmeye gönderdikleri bu savaşa karşı işçi sınıfının enternasyonalist bayrağını yükselttiler. Rosa Luxemburg, sosyal demokratların bu politikası karşısında Komünist Manifesto'nun "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" şeklindeki son cümlesini hatırlatıp şöyle diyordu: "O zaman, Komünist Manifesto'nun sonunu şöyle değiştirmek gerekir: Bütün ülkelerin işçileri, barış döneminde birinizi boğazlayın!" Liebknecht, "Esas düşman kendi ülkemizde!" diye haykırıyordu. İşçi sınıfı politikasının böylesine kahramanca savunulması neticesinde her ikisi de savaş döneminin büyük bölümünü hapiste yatarak geçirdiler. Sosyal demokratların bu sefil po-

Kızıl Rosa da göçtü gitti
Belli değil yattığı yer
Gerçeği söylediği için yoksullara
kovdu onu dünyadan zenginler

Bertolt Brecht

litikasına karşı parti içinde Spartaküs hizbini kurdular. Grubun adı Roma İmparatorluğu'na karşı büyük bir köle ayaklanmasının efsanevi lideri Spartaküs'ten geliyordu. Savaşın sonunda da, Gerçek gazetesinin bir önceki sayısında ayrıntılı bir yazı ile Ekim devriminin ikizi olarak andığımız 1918 Kasım devrimi Almanya'da patlak verdiğinde derhal Almanya Komünist Partisi'ni kurarak devrimin başına geçtiler.

Sosyal demokrasinin ihaneti

SPD, burjuvazinin çıkarlarını desteklemenin mükafatı olarak hükümete alınmış, Alman devriminin dalgası ile karşı karşıya kalmıştı. Çareyi baskıyı arttırmakta buldu ve hedefe Almanya Komünist Partisi'ni ve en başta da Luxemburg ve Liebknecht'i koydu. 5 Ocak'ta patlak veren Berlin ayaklanmasını bastırmak için sağ sosyal demokratların liderleri Friedrich Ebert ve Savunma Bakanı Gustav Noske, Freikorps denen milliyetçi, gerici çetelerden oluşan 30 bin kişilik bir silahlı gücü seferber etti. Sadece 10 gün sonra, bu çeteler, Rosa ve Liebknecht'i ele geçirdi. Rosa başına aldığı dipçik darbeleriyle yaşamını yitirdi; Rosa'nın sadece dirisinden değil, ölüsünden de korkan karşı devrim güçleri onun cansız bedenini Berlin'in en büyük kanalına attı. Liebknecht başından vurularak öldürüldükten

sonra cesedi kimsesizler morguna bırakıldı. Liebknecht'in cesedi günler, Rosa'nıniki ise ancak aylar sonra bulundu ve Liebknecht'in yanına mitinge dönüşen büyük bir cenaze töreni ile defnedildi.

Bugünün mirası

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i katledilişlerinin 100. yıldönümünde sadece tarihimize sahip çıkmak için değil, onların mirası geleceğimizi inşa edecek dersleri ve devrimci işçi sınıfı siyasetini temsil ettiği için anıyoruz. Çünkü onlar, tarihin ancak işçi sınıfının mücadelesiyle ilerleyebileceğine inanıyordu. Çünkü onlar kapitalizme duyulan öfkenin, sosyalizme ve devrime olan bağlılığın, işçi sınıfına olan güvenin, karşı devrimci güçlerin karşısında dimdik duruşun sembolüydü. Çünkü onlar, I. Dünya Savaşı'nın bütün gerici, barbar atmosferinin içinde, Avrupa'nın ortasında parlayan bir kutup yıldızıydı. Bugün emperyalist kapitalizm, derinleşen ekonomik kriziyle, gerici hareketlerin yükselişiyle ve dünya savaşının bir kez daha somut bir ihtimal olarak ufukta belirmesiyle insanlığı bir kez daha barbarlığa sürüklüyor. Rosa Luxemburg'un "Ya sosyalizm, ya barbarlık!" şiarı bugün de bütün somutluğu ile karşımızda duruyor. Barbarlığı yenmek için sosyalizmin zaferini inşaaya çağırıyor!

Savaşa karşı duran
Karl Liebknecht
Burada yatıyor
Öldürüldüğünde
Düşmemişti kentimiz henüz

Bertolt Brecht

3L: Luxemburg, Liebknecht, Lenin

Rosa Luxemburg ve Liebknecht'in 15 Ocak 1919'da katledilmesinden tam beş yıl sonra 21 Ocak 1924'te, tarihin en büyük işçi devriminin iki büyük önderinden Lenin, 54 yaşında yaşamını yitirdi. O tarihten sonra Alman işçi sınıfı, Liebknecht ve Luxemburg'un yanına Lenin'i de koyarak, Ocak ayında üç büyük devrimciyi 3L olarak büyük gösterilerle anmaya başladı. Onların ortak yanı, soyadlarının ilk harfleri ya da aynı ayda ölmüş olmaları değil. Onların ortak yanı, ya-

şadıkları dönemde işçi sınıfı enternasyonalizminin, devrimci Marksizmin en cesur, en kararlı temsilcileri olmalarıdır. Onların ortak yanı, 1917 Ekim devriminin ve 1918 Kasım devriminin önderleri olmalarıdır. Lenin'in muazzam teori ve pratiğin birlikteliği anlayışı, onu, devrimci programa sıkı sıkıya bağlı disiplinli bir mücadele örgütü olarak Bolşevik partisinin inşasına ve bu sayede devrimin zaferine götürmüştür. Onların ortak yanı, I. Dünya Savaşı sırasında "sosyalist" hareketin için-

deki şovenizme karşı verdikleri mücadeledir. Lenin, Rosa ve Liebknecht'in ölümünün ardından bu mücadeleyi bir adım daha ileri taşımış, işçi sınıfının bugüne kadarki uluslararası örgütlenmesinin hem programatik hem de örgütsel bakımından en ileri örneği olan Komünist Enternasyonal'in (Komintern) kuruluşu ile taçlandırmıştır. Onları yan yana getiren, 3L yapan işte bunlar. 3L'nin mirası bugünün mücadelesine ışık tutmaya, akla karayı ayırmakta turnusol kağıdı işlevi görmeye devam ediyor.

